

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

29. ŘÍJNA 2006

Z obsahu:

Apoštolové Šimon a Juda
Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

11. října 2006

- strana 2 -

S Marií a pro Církev

Biskup Pavol Maria

Hnilica

- strana 4 -

Kardinál - misionář

Charles Lavigerie

(1825-1892) - životní
dráha o velké hodnotě

- strana 6 -

Co čeká lidstvo?

Willi Studer

- strana 8 -

**K otázce odpovědného
rodičovství**

Děti - jen když

chceme my?

- strana 9 -

Požehnání?

Podmínky: 10 % Církvi

a evangelizaci

- strana 10 -

Leonardova

Poslední večere

Giuseppe Frangi

- strana 11 -

Magadan

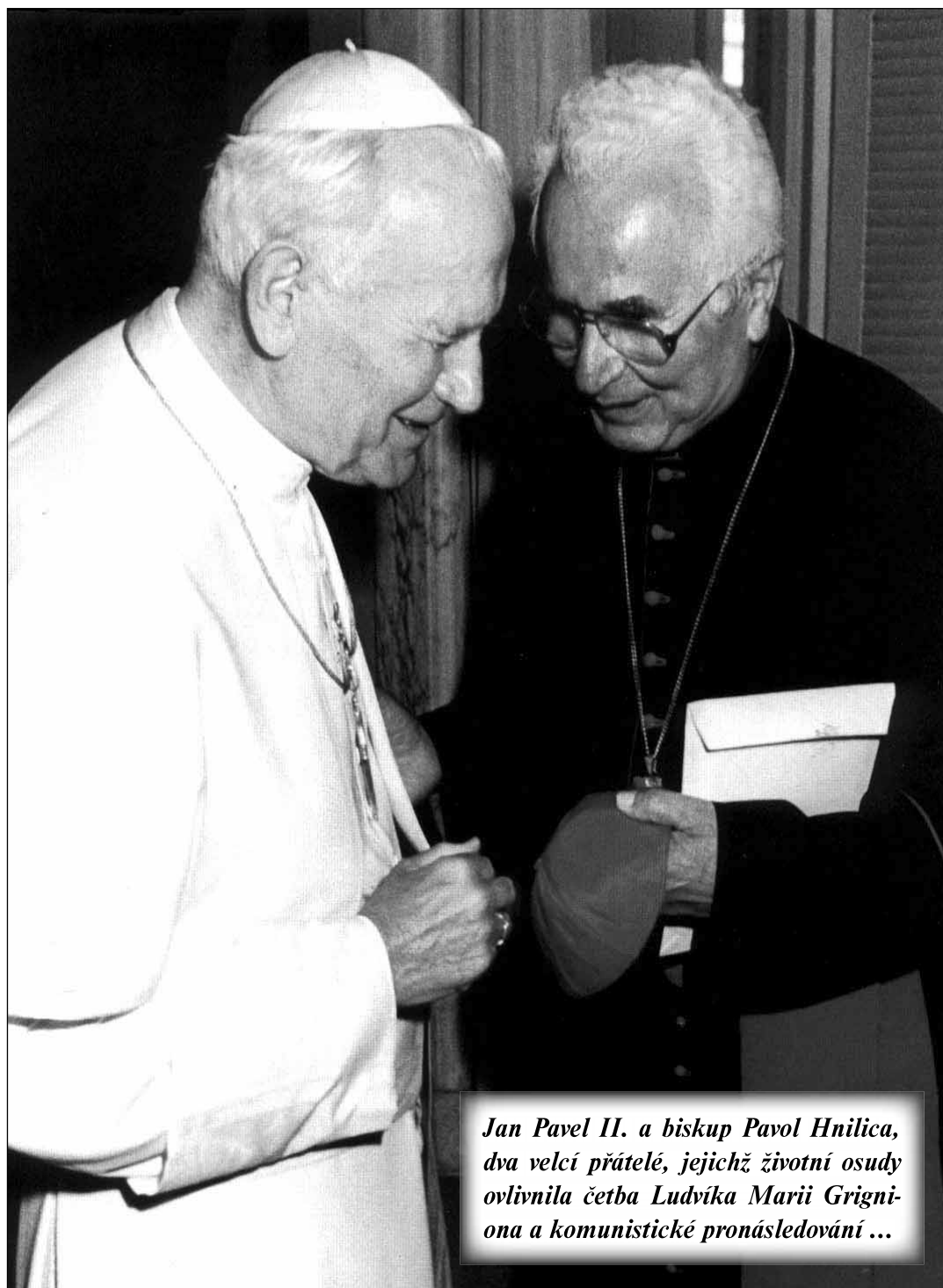
Eva Maria Kolmann

- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (78)**

Četba na pokračování

- strana 14 -

*Jan Pavel II. a biskup Pavol Hnilica,
dva velcí přátelé, jejichž životní osudy
ovlivnila četba Ludvíka Marii Grignio-
na a komunistické pronásledování ...*

Dnes zaměříme úvahu na dva ze dvanácti apoštolů: Šimona Kananejského a Judu Tadeáše. Uvažujeme o obou společně nejen proto, že v seznamu Dvanácti jsou uváděni vždy vedle sebe (srov. Mt 10,4; Mk 3,18; Lk 6,15; Sk 1,13), ale také proto, že zprávy, které se jich týkají, není mnoho, když neuvažujeme, že novozákonní kánon zachovává list připisovaný Judovi Tadeášovi.

Šimon Horlivec

Šimon dostává přívlastek, který se ve čtyřech seznamech různí: zatímco Matouš a Marek ho nazývají „Kananejský“, Lukáš ho nazývá Horlivec. Ve skutečnosti oba přídomek se shodují, protože znamenají stejnou věc: v hebrejském jazyce totiž slovo qaná znamená „být žárlivý, vášnivý“, a to je možné říci jak o Bohu, který je žárlivý na lid, který (srov. Ez 20,5) si vyvolil, tak o lidech, kteří plnou horlivostí ve službě jedinému Bohu s celou oddaností jako Eliáš (srov. 1 Král 19,10). Je tedy možné, že tento Šimon, pokud nepatřil přímo k národním hnutí zelotů, byl alespoň charakterizován jako horlivec zapálený pro židovskou identitu, tedy pro Boha, pro jeho lid a pro Boží zákon. Je-li tomu tak, je Šimon opakem Matouše, který naopak jako publikán pocházel ze zaměstnání považovaného za nečisté. Je to zřejmě znamení, že Ježíš si povolává své učedníky a spolupracovníky z různých společenských a náboženských vrstev, aniž by nějakou předem vylučoval. Jeho zajímají osoby, nikoliv společenské kategorie nebo etikety! Je to krásné, že ve skupině následovníků, kde jsou všichni tak odlišní, všichni žijí pospolu a překonávají nesnáze, které si umíme představit: neboť sám Ježíš byl důvodem soudržnosti, ve které se všichni cítili spojeni. To představuje jasnou lekci pro nás, kteří máme sklon zdůrazňovat rozdíly a dokonce proti-

Apoštolové Šimon a Juda

klady a zapomínáme, že v Ježíši Kristu je nám dána síla, abychom odložili svou konfliktnost. Mějme také na zřeteli, že skupina Dvanácti je předobrazem Církve, ve které mají mít proto místo všechna charismata, národy, rasy, všechny lidské kvality, které nacházejí své složení i svou jednotu ve společenství s Ježíšem.

Juda Tadeáš

Pokud pak jde o Judu Tadeáše, je tak nazván podle tradice a spojuje tak v sobě dvě různá jména: zatímco ho totiž Matouš a Marek nazývají prostě Tadeáš, Lukáš ho nazývá „Juda syn Jakubův“ (Lk 6,16). Příjmení Tadeáš je nejistého původu a vysvětluje, jako by pocházelo z aramejského taddá, což znamená hrud, a mohlo by tedy označovat „velkoduš-

ný“, nebo je to zkratka řeckého jména Teodor, Teodot. O něm se traduje jen něco málo. Pouze Jan zanamenal jeho dotaz učiněný Ježíši při Poslední večeři. Tadeáš říká Pánu: *Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, a ne světu?* Je to otázka o velké aktuálnosti, kterou klademe Pánu i my: proč se Zmrtvýchvstalý nezjevil v celé své slávě svým protivníkům, aby ukázal, že vítězem je Bůh? Proč se ukázal jen svým učedníkům? Ježíšova odpověď je tajemná a hluboká. Pán říká: *Kdo mě miluje, bude zachovávat moje slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho přibyték* (Jan 14,22–23). Tím chce říct, že Zmrtvýchvstalého je třeba vidět především srdcem, způsobem, aby Bůh mohl přebývat v nás. Pán se nezjevuje jako nějaká věc. Chce vstou-

pit do našeho života, a proto jeho zjevení zahrnuje a předpokládá otevřené srdce. Jen tak spatříme Zmrtvýchvstalého.

Nesmlouvavý list

Judovi Tadeášovi se připisuje autorství jednoho z novozákonních listů, kterým se říká „kato-lické“, neboť nejsou adresovány jedné vymezené místní církvi, ale mnohem širšímu výběru adresátů. Je totiž určen *povoláním, milovaným od Boha a uchovávaným pro Ježíše Krista* (v. 1). Hlavní zaměření listu je upozornit křesťany na všechny ty, kteří se odvolávají na Boží milost, aby tak omlouvali vlastní nevázanost a sváděli jiné bratry nepřijatelnými naukami a vyvolávají tak rozdělení uvnitř Církve pro svou blouznivost (v. 8). Tak definuje Juda tyto nauky a zvláštní ideje. Přirovnává je přímo k padlým andělům a silnými výrazy říká, že jednají jako Kain (v. 11). Navíc je označuje bez zábran jako mraky bez vody, sem tam honěné větry, stromy stojící na podzim bez plodů, dvakrát odumřelé, vykořeněné, divoké mořské vlny, které jako pěnu vyvrhují svou špínu, bludné hvězdy, pro které je navěky připravena nehlubší tma (v. 12–13).

Vlídne, ale pevně stát ve víře

Dnes snad už nejsme zvyklí používat tak polemický jazyk, který nicméně říká důležitou věc. Uprostřed všech pokušení, která jsou zde, při všech proudech moderního života musíme zachovat identitu své víry. Jistě, cesta odpuštění a dialogu, kterou tak šťastně započal II. Vatikánský koncil, bezpečně pokračuje s pevnou vytrvalostí. Ale tato cesta dialogu, jakkoliv nutná, nesmí zapomínat na povinnost promýšlet a uvědomovat si vždy rovněž s pevností vedoucí a legitimní linii naší křesťanské identity. Na druhé straně je třeba mít na mysli, že naše identita vyžaduje sílu, jasnost a odvahu

Pokračování na str. 7

EDITORIAL

Nedávno jsme uvažovali, jak se v duchovním světě projevuje neduh hluchoty a němoty. Dnes obrací zpráva evangelia o uzdravení slepce Bartimia naši pozornost k ještě těžšímu druhu postižení. Slepota chápeme zpravidla jako stav, kdy jedinec nedisponuje funkcí zraku, takže opticky nevnímá svět kolem sebe. Při poznávání okolního světa se může spolehnout jen na jiné smysly a je ve značné míře odkázán na informace, pomoc a doprovod jiných osob. Ten, kdo je slepý od narození a nikdy nespátřil světlo, musí se při poznávání okolního světa a prostředí spolehnout na ty, kteří vidí a jsou ochotní mu „půjčit“ svůj zrak a poskytovat mu účinně potřebné informace. Nevidoucí je svému vidoucímu učiteli a průvodci svým způsobem vydán na milost a nemilost. Byl by to od-

souzeníhodný zločin, kdyby vidoucí zneužil bezmocnosti a důvěry slepce a sledoval na jeho úkor jen svůj vlastní prospěch. Na druhé straně by bylo od nevidomého víc než pošetilé, kdyby odmítal veškerou pomoc vidoucích a tvrdil, že si ve všem vystačí sám.

V roli „nevidoucího“ se tím či oním způsobem člověk nachází po celý život. Je tomu tak především v dětství a mládí, kdy mnoho věcí „ještě“ nevidíme, protože se vlastně teprve formuje náš „zrak“. Ale i když jsme už dospělí, je vždy řada věcí a situací, které běžný člověk přímo „nevidí“ a je ve svém poznávání a orientaci odkázán na druhé.

Ti, kterým byla přidělena role být průvodci a učitelé dosud „nevidoucích“, mají vůči nim velkou odpovědnost. Jsou před Bohem zavázáni, aby je

Pokračování na str. 13

Tíha slepoty

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Ježíši, synu Davidův,
smiluj se nade mnou!*

Slepý žebřák Bartimaios, syn Timaiův, již dlouhá léta vysedává u Jerišské brány a prosí kolemjdoucí o almužnu. Přišel i dnes a netuší, že nadchází jeho vytoužený den. K Jeruzalému se blíží Ježíš, aby zde oslavil své poslední Velikonoce. Jeho čas se naplňuje. Končí jeho putování, kdy chodil od místa k místu a dobře činil. Slepý žebřák poznává podle hluku, že se blíží větší zástup lidí. Jako by vycítil, že se mu naskytá jeho poslední příležitost, kdy si může vyprosít tu nejcennější almužnu, ptá se netrpělivě, co se to děje. Když uslyší, že jde o Ježíše, chytá se své šance: je-li to opravdu Prorok a Divotvůrce, jistě ho uslyší: „*Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!*“

Neudivuje tě, jak se mohou najít lidé, kteří mu brání v tom, když prosí o smilování? Copak nevidí, jak velká je jeho nouze? Kdo myslí jen na sebe, nemá smysl a cit pro potřeby druhého, dokonce mu jeho nouze může být na obtíž. Nepřipomíná ti tato situace to, co se někdy odehrává i v tobě? Tvoje duše cítí, jak strádá tmou, chtěla by volat po návratu světla, a ty ji okřikuješ, aby mlčela. Uvědom si, jak velice potřebuješ uzdravení. Závažnost tvé slepoty může být v tom, že už ani nevidíš, čím strádáš.

Odkud se bere taková slepota? Takový nebezpečný a těžký zákal začíná tím, že se pokoušíš zavírat oči před podstatou a závažností hříchu. Jakmile se ti začne zdát, že je to docela výhodné, a přestaneš se bránit postupné ztrátě rozlišovací schopnosti svého duchovního zraku, nakonec překročíš kritickou hranici a skončíš ve slepotě.

Kdo přestává rozlišovat nebezpečnost a závažnost hříchu, přestává vnímat potřebu milosti a odpuštění, svátostné prameny pro něho ztrácejí význam a nezbytnost, a tak se pozvolna ale jistě z jeho horizontu vytrácí sám Bůh. Čím méně vnímáš, jak potřebuješ Boha, tím více vnímáš jen sám sebe, až před tvým vyhaslým zrakem stojí jen tvé veliké JÁ. Ale tvůj slepý zrak už nerozeznává, že toto JÁ není skutečnost, ale pouhá halucinace. I když se ti zdá, že všechno vidíš docela jasně, ve skutečnosti se pohybuješ v bludném kruhu vlastní slepoty. Záblesky sebevědomého rozumu tě natolik oslňují,

že už vůbec nejsi schopen vidět skutečnou hloubku, šířku a výšku Boží pravdy a Boží svatosti ani přemíru vlastní nemohoucnosti. Nejvíce politováníhodným slepcem je ten, kdo už nevidí ani vlastní slepotu.

Bez ohledu na to, jak pokročilý je zákal tvého duchovního zraku, nepromeškej Ježíšovu blízkost a volej spolu s Bartimaiem: *Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou.* Rázně odbud' všechny hlasy, které tě přemlouvají, abys mlčel. Jsou to samolibé hlasy těla a světa. Nic na ně nedbej a nestyď se prosit o slitování. Dovol všem dobrým duchům, aby tě přivedli k Ježíši. Ale především potřebuješ opravdovou víru, že tě Ježíš může a chce zbavit i té tvé choroby, která je právě proto tak nebezpečná, že o ní zatím nevíš. Odlož rozhodně všechny obavy, že by tě Ježíšovo uzdravení mohlo nějak omezit nebo poškodit. Jestliže se bojíš o své vidiny, ve kterých ses zabydlel, o klamný svět prázdných hodnot, které sis vytvořil, je to jen proto, že už nemáš ani potuchy, co všechno bys mohl vidět a najít, jen kdybys skutečně prohlédl.

Jakmile pocítuješ smutek, nepokoj a rozpolcenost, je to proto, že se ti kalí tvůj duchovní zrak. Proto ihned pros: *Pane, ať vidím!* Když se ti zdá příliš obtížné to, co po tobě Bůh skrze Církev žádá, ještě dříve, než odmítneš, pros vroucně: *Pane, ať vidím!* Jestliže máš pocit, že už nejsi dítě a že už nepotřebuješ, aby tě na každém kroku vedla tvá Matka, modli se vroucně: *Pane, ať vidím!* Jestliže jsi došel tak daleko, že už nejsi schopen se ani modlit, seber zbytek své důvěry a vyslov aspoň ta tři slova: *Pane, ať vidím!* Čím více jsi přesvědčen, že nemáš nejmenší důvod prosit o uzdravení, tím spíše bys měl obrátit na Ježíše a prosit ho: *Pane, ať vidím!* Možná, že jde kolem tebe naposled a máš tu poslední příležitost prosit o zázrak.

Pane, ať vidím pravý smysl svého života, ať vidím, jak marné a vratké je všechno to, na čem si zakládám, ať vidím Tebe v těch, které tak těžce snáším, ať Tě vidím v těch nejubožejších, ať vidím, kdo jsi Ty a kdo jsem já.

Vlož do té kratičké prosby všechnu pokoru a důvěru, které jsi ještě schopen, a zažiješ, že *Pán s tebou učiní velikou věc, takže tě naplní radost. Ježíš změní tvůj osud, jako se mění údolí na jihu země. Proslí-li v slzách, žnout budeš s jásotem.*⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 126

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,7-9

Toto praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele! Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepí a kulhaví budou mezi nimi spolu se ženami v naději a nedělkami; velký zástup bude těch, kteří se sem vrátí. Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; převedu je k vodním proudům přímou cestou, na níž neklopýtanou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem.“

2. čtení – Žid 5,1-6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron. Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil,“ jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.“

Evangelium – Mk 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebřák – Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho.“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Dětství a mládí

Pavol Hnilica se narodil 30. března 1921 v Uňatině u Krupiny. Pod jednou střechou žily spolu dvě rodiny v počtu 15 osob. Poznaly i doby, kdy se nedostávalo chleba. Pavol byl nejstarší z osmi dětí. Rodiče byli prostí rolníci. Otec se vrátil z války jako invalida.

Děti byly od malička vedeny k Bohu. Pavol vzpomíná: „Když se při práci na poli ozval hlas zvonu, klekli jsme si a klaněli se Pánu, který na knězovo slovo sestupoval na oltář.“ Rodiče vštěpovali dětem velkou úctu ke kněžství. „Kdybys současně potkal anděla a kněze, nejdříve pozdrav kněze!“ „Kdyby ti kněz přisedl kabát, raději ho ustrihni, ale kněze nevyrušuj!“

Když přistupoval k prvnímu svatému přijímání, pošeptala mu matka ráno: „Dnes můžeš od Pána Ježíše, nejlepšího přítele dětí, žádat cokoliv.“ Kromě prosby za rodiče a příbuzné vyšla z dětského srdce prosba: Bože, dej, abych se stal knězem.

Osvědčil velké nadání a lásku ke knihám. Po skončení základní školní docházky si hledal práci, aby pomohl rodině. Pracoval na pile, v lomu, na stavbě železnic a silnic. Bylo pro něho velkou radostí, když přinesl domů svou první výplatu.

Do jeho života vstoupila Panna Maria. Lásce k ní ho učila jeho matka. S velkým zájmem si přečetl knihu Ludvíka Grigniona z Montfortu: *O pravé úctě k Panně Marii*. Jako 17letý se jí po měsíční přípravě zcela zasvětil. Když se o tom matka dověděla, byla dojata až k slzám. Vroucně si přála, aby se aspoň jeden její syn stal knězem. Přesně den nato se naskytl Pavlovi možnost studovat a nastoupit pod vedením Panny Marie cestu ke kněžství. Jeho mladší bratr začal pracovat, aby mohl Pavla na studiích podporovat.

Ve stejný den odeslal Pavol žádost o přijetí do noviciátu dvou velkými řeholních společ-

ností: jezuitů a salesiánů. Odpověď od jezuitů přišla o den dříve. Nastoupil tedy k nim. Brzy nato ho následoval i mladší bratr Josef. Matka řekla: „I když jsme chudobní, moji synové, vidím vás raději zasvěcené Pánu Bohu než na královských stolcích.“ Když se to dověděl otec, rozplakal se a řekl: „Když je to Boží vůle, nebudeme mu bránit.“

Maturitní zkoušku skládal v roce 1945. Studenty při ní zastihl nálet a museli odejít do krytu. *Nebál jsem se smrti, ale nechtěl jsem zemřít. Stál jsem na prahu kněžství. Prosil jsem: „Bože, nechej mě na živu. Dovol mi odsloužit aspoň jednu mši svatou!“*

Po skončení války studovali jezuitští klerici v Brně a v Děčíně. Když poznal krutý osud, jaký postihl sudetské Němce, s dovolením představených jim v zajateckém táboře všemožně pomáhal. Tímto gestem odpuštění byli dojatai zajatci i dozorce a personál. Matka mu v jednom dopise napsala: „Můj Pavle, stýská se mi po tobě. Kdykoliv si na tebe vzpomenu, padají mi slzy z očí. Ale srdce se mi naplní radostí, když si pomyslím, jak krásné povolání sis zvolil. Modlím se za tebe, abys obdržel ten nej-

krásnější úřad, jaký na zemi může být, abys byl knězem a co nejvíce duší přivedl k Bohu a věrně mu sloužil až do smrti. To je moje největší tužba a to bude moje největší radost.“

Hrozivá politická situace

Ihned po skončení druhé světové války rozhodla komunistická strana o svém postupu proti Církvi. V únoru 1949 se v Karlových Varech konala porada Kominterny, která vypracovala plán boje proti Církvi. V protokole se uvádí: „Komunistická strana musí předstírat, že nechce církev zničit. Nejdříve musí omezit její vliv na výchovu a tisk... Je třeba co nejvíce omezit činnost arcibiskupa Berana a ostatních biskupů. Bez ohledu na postoj Západu je třeba oddělit biskupy od kněží a vrazit klín mezi Vatikán a věřící. Tento tah se musí podařit skrze Katolickou akci, která se musí stát celostátním hnutím...“

Zatím není třeba nic měnit na věrouce ani mravouce a dočasně musíme strpět i hierarchickou strukturu církve, ale musíme se postarat, aby vedoucí místa v této struktuře dostali lidé, se kterými strana může počítat. Musíme církev zastrašit a umlčet...“

Dva mladé novice přišla do Ružomberka navštívit jejich babička Anna Mäsiariková, maminka a malý bratr Janko

10. června 1949 se komunisté pokusili rozvrátit Církev zevnitř. Svolali do Prahy schůzi některých kněží a vyhlásili založení Katolické akce, která se ve své první rezoluci přihlásila ke spolupráci s režimem a vyslovila se proti zasahování Vatikánu do vnitřních záležitostí státu.

26. června 1949 došlo ve 34 městech k tvrdým zásahům proti kněžím a věřícím, kteří je bránili. Na 1136 osob bylo obžalováno ze vzpoury, z toho 467 odsouzeno k trestu odnětí svobody.

Týdeník Katolické noviny musel snížit svůj náklad z 200 000 exemplářů na 50 tis. Rozsah byl snížen na polovinu a podléhal cenzuře. Byla zrušena katolická nakladatelství.

14. října 1949 byl konfiskován církevní majetek a kněží se stali státními zaměstnanci. Museli však nejdříve složit slib věrnosti komunistickému režimu. Kněží dostali příkaz, aby neposlušovali biskupy. V krajích a okresech byli jmenováni církevní tajemníci. Kněží potřebovali k výkonu své služby státní souhlas.

V únoru 1950 vyšlo vládní nařízení, podle kterého všechny řeholní domy musely předložit na ONV soupis veškerého inventáře a všech movitostí. V tu dobu probíhal v Praze proces s 10 řeholními představenými, kterým byly uloženy začátkem dubna těžké tresty. V noci z 13. na 14. dubna byly všechny mužské kláštery přepadeny vojskem a milicemi a řeholníci odvezeni do „soustředovacích táborů“ na různých místech republiky. V září stihl podobný osud ženské kláštery. Nejdříve byly postiženy školské řehole, do konce roku i řehole ošetřovatelské. Zásah se týkal 3000 řeholníků a 12 000 sester. Současně byly zlikvidovány řeholní knihovny, ve kterých se nacházelo 1 800 000 knih. Nejvzácnější rukopisy a tisky si rozebrali jednotlivci a instituce a ostatní byly vyhozeny do stoupy. Národní galerie „dostala“ z klášterů 629 obrazů a 247 soch. Uměleckoprů-

myslové muzeum získalo 1100 uměleckých předmětů.

Vládní dekret ze 14. července 1950 zrušil všechny diecézní a řeholní učiliště a semináře. Profesori byli odvečeni do soustředovacích táborů na „přeskolení“. Byly zřízeny státní bohoslovecké fakulty v Litoměřicích a v Bratislavě. Počet bohoslovců klesl na 10%. Biskupové byli uvězněni nebo internováni a na svobodě ponechání jen někteří, aby zahraničí nemohlo tvrdit, že všichni biskupové jsou ve vězení. Tento režim trval plných 40 let.

Pavol Hnilica byl nejdříve v táboře v Jasově, pak v Podolinci. Podmínky v těchto táborech byly strohé. Spávalo se pohromadě, strava byla nedostatečná. Čas na modlitbu a mši svatou byl omezen na půl hodiny. Představení se snažili slovem i svým příkladem ukázat cestu mladším, jak se zachovat v situaci protivenství.

„Tak jako jsme byli v pastorační odpovědní za naše věřící, tak jsme nyní odpovědní za své dozorce. Musíme se za ně modlit a vidět v nich duše, které je třeba získat pro Krista. Odplácejme jim za hrubost laskavostí, za hněv pokojem a vyrovnaností. Nesmíme na ně působit dojem, že my jsme mučedníci a oni naši trýznitelé. Možná jsou mezi nimi takoví, kteří si myslí, že slouží lidstvu, když nás likvidují. Modleme se za ně a chovejme se tak, aby se jim otevřely oči. Ani je nenazýváme komunisty nebo bezbožníky, protože takové výrazy nesou v sobě opovrhování. Jsou to naši bratři, za které Kristus také zemřel.“

V září po pěti měsících byli mladší řeholníci podrobeni lékařské prohlídce a dostali povolávací rozkazy do vojenských pracovních táborů. Jen Pavol Hnilica v seznamech chyběl. Dostal však povolávací rozkaz na třítydenní cvičení záloh v Brně, ačkoliv nikdy neabsolvoval základní službu. 24. září byla většina bohoslovců propuštěna s podmínkou, že dostanou

pozvání do státního semináře v Bratislavě.

Pavol Hnilica chtěl ještě před nástupem cvičení získat kněžské svěcení. Ale z prvního plánu šlo, protože nitranskému biskupovi nedovolili dozorcí lékařské vyšetření v nemocnici. Pavol se tedy vypravil do Rožňavy za biskupem Pobožným. Znal jen jedno jméno: Sestra Vladimíra Puškarová. Našel ji. Vrátila se za několik hodin se zprávou, že biskup Pobožný přijde ještě týž den do nemocnice pod záminkou lékařské prohlídky.

Kolem 17. hodiny skutečně přišel. Lékař ho zběžně prohlédl a doporučil podrobné vyšetření na infekčním oddělení. Průvodci ho tam nechtěli provázet. Sestra jim připravila občerstvení a řekla, že vyšetření bude asi trvat déle. V nemocniční kapli už čekal otec biskupa Pavol Hnilica. Obdržel v tichosti jáhenské i kněžské svěcení. V ten den se novokněz ještě více zasvětil Panně Marii. Slíbil jí, že celé své kněžství chce pracovat pro ni a pod

Rožňavský biskup Róbert Pobožný, který 2. ledna 1951 tajně vysvětil Pavla Hnilicu na biskupa

její ochranou. Byl vysvěcen právě na svátek sv. Michaela archanděla. Jeho heslo – *Kdo je jako Bůh* – se stalo směrnicí pro jeho kněžský a později i biskupský život a vepsal si je do biskupského znaku. Pomáhal mu v těch nejtěžších situacích.

Po vojenském cvičení organizoval vysvěcení celé řady dalších bohoslovců. Vyžadovalo to vše velkou odvahu a odhodlání, ale také krajní opatrnost a obezřetnost. Ještě jako voják se rozhodl

Pavol Hnilica jako voják

pro zdravotnický kurz. V jedné bratislavské nemocnici našel jezuitu otce Matěje Marka, který byl tajně jmenován zástupcem provinciála. Unikl totiž v onu dubnovou noc soustředění, protože se v tu dobu nacházel v nemocnici. Zůstal v ní pak dále jako zaměstnanec. U něho obnovil své řeholní sliby. Při setkání mu otec Marek řekl: *„Přicházíte jako na zavalanou. Slyšel jsem o vaší činnosti a mám pro vás nové poslání. Tu je list pro biskupa, se kterým máte spojení. Narážuji vám: Nejbližším vlakem odjeďte do Rožňavy a dejte se vysvětit na biskupa.“* Když se Pavol zdráhal, že je teprve tři měsíce knězem a necítí se pro takovou funkci připraven, položil mu otec ruku na rameno a řekl: *„Právě jste obnovil slib poslušnosti. Narážuji vám splnit můj příkaz »ex sancta oboedientia«. Nelekejte se odpovědnosti. Bůh bude s vámi. Až se zítra vrátíte jako biskup, už mě poslouchat nemusíte, ale dnes jste ještě zavázán poslušností.“*

Pavol odjel skutečně nejbližším vlakem, cestou prodělával těžký duchovní boj. S biskupem Pobožným se setkal hned následující den dopoledne. Odevzdal mu list otce Marka. Biskup Pobožný si ho pozorně přečetl, prošel se po místnosti a řekl: *„Já jsem rozhodnutý. Kandidátem jste vy.“* Pavol poznamenal, že kandidaturu přijal jedině na základě poslušnosti. *„Vy, Excellence, nemusíte s návrhem souhlasit, máte právo si vybrat jiného kandidáta.“* Oba si byli vědomi, že v případě prozrazení by následky byly mnohem horší než v případě kněžských svěcení. Pak se biskup zeptal Pavla, zda byl někdy přítomen biskupskému svěcení. *„Ne, bude to pro mě poprvé.“* *„Já také budu světit biskupa poprvé. Musím to nejprve prostudovat. Sejdeme se dnes večer v 17 hodin.“*

Pavol Hnilica většinu zbývajících času strávil v katedrále před svatostánkem. Musel uznat, že nikdo jiný neměl takovou svobodu pohybu jako on. Vojenské

čvičení jako by smazalo řeholní minulost.

Otec biskup přišel ve stanovený čas. Odešli do místnosti, která sloužila za skladiště. Když se za nimi zavřely dveře, biskup řekl: „Po delším uvažování jsem se rozhodl pro toto svěcení. Věde mě k tomu i ta okolnost, že dnes je svátek Jména Ježíš a já mám biskupské heslo: *In nomine Jesu.*“

V místnosti byly jen dvě rozžaté svíce. „Jsi i ty připraven na mučednictví?“ „S Boží pomocí!“ zněla odpověď.

Ihned po posvěcení mu biskup řekl, že i on smí světit kněze a v případě, že jeho, biskupa Pobožného, uvězní nebo izolují, může světit i biskupy. Nakonec mu řekl, že mu nemůže určit zvláštní diecézi, ale jeho diecéze se nyní prostírá od Pekingů přes Moskvu až po Berlín. „Zpočátku jsem si neuvědomoval, co tím chce říct. Tak velká diecéze ve skutečnosti neexistuje. Myslel to duchovně a symbolicky: mým prvořadým posláním bylo pomáhat pronásledované církvi v zemích, kde vládá komunismus.“

Když se tito dva biskupové loučili, nikdo z nich netušil, že se setkají až po mnoha letech v Římě na Druhém vatikánském koncilu.

K pohnutému a vzrušujícímu životu biskupa Hnilici se vrátíme v příštím čísle.

Podle Vítězství srdce 23/2001 připravil-lš

Znak biskupa Hnilici

Charles Martial Allemand Lavigerie se narodil 31. října 1825 v Bayonne. Po skončení školní docházky nastoupil do malého semináře v Paříži a po dvou letech do kněžského semináře a přitom snil o misiích za hranicemi své vlasti. Již během semináře získal licenciát filozofie. 2. června 1849 obdržel kněžské svěcení a byl jmenován ředitelem školy v Carmes. V r. 1850 získal doktorát filozofie a r. 1853 doktorát teologie. Tyto tituly znamenaly, že byl jmenován profesorem církevních dějin na Sorboně. V roce 1857 se stal prvním ředitelem díla Les Écoles d'Orient. Dal tomuto dílu nové impulzy v duchu své katedry na Sorboně. Svěřil se však jednomu příteli, že se na katedře v Sorboně dusí.

Setkání s emírem Abdelkaderem

V roce 1860 po velkém masakru křesťanů v Libanonu a v Damašku odejel do této oblasti. Zde zkoumal dějiny a život východních křesťanských společenství. To bylo také jeho první setkání s islámem za okolností ne právě žádoucích. Ale později ho mohl poznat také z jiné stránky. Během své cesty po Sýrii se chtěl setkat s emírem Abdelkaderem, který žil v exilu v Damašku. Ten totiž s velkou odvahou a velkodušností zachránil život velkému množství křesťanů. Otevřel jim brány svého paláce, aby zde mohli najít útočiště, a prohlásil, že je bude sám chránit proti každému, kdo by se jich chtěl dotknout. Abbé Lavigerie mu chtěl za to poděkovat. Emír na to prostě odpověděl: „Dělal jsem svou povinnost a nezasloužím si za to pochvalu.“ Lavigerie to komentoval s dojetím: „Nezapomenu tak snadno na tento rozhovor, ve kterém jsem měl tu čest slyšet s obdivem, jak upřímný muslim mluví řečí, kterou křesťanství nemůže neocenit...“ Po tomto pobytu na Blízkém východě prohlásil, že to byla jeho „cesta do Damašku“,

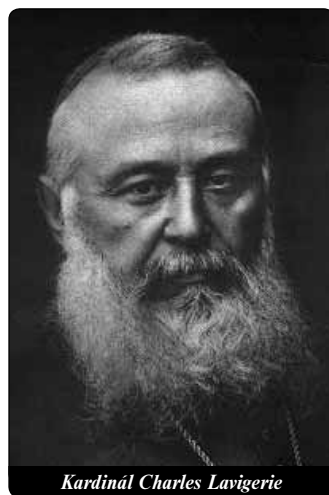
Kardinál - misionář

Charles Lavigerie (1825-1892)

Životní dráha o velké hodnotě

kteřá mu potvrdila jeho apoštolské aspirace.

V roce 1864 byl jmenován soudcem Svaté Roty v Římě. Vykonal však především úko-

Kardinál Charles Lavigerie

ly diplomatické. Tato funkce mu umožnila dobře se obeznámit se záležitostmi Církve. To zřejmě přispělo k tomu, že byl roku 1863 jako 37letý jmenován biskupem v Nancy.

Arcibiskup v Alžíru a jeho boj proti hladu

V roce 1866 mu nabídli arcibiskupský stolec v Alžíru. Přijal tuto nabídku bez váhání s vědomím nových horizontů misijního díla na africké pevnině. Nastoupil zde právě v době, kdy zemi postihla ekonomická a sociální katastrofa. Velká sucha způsobila hlad, který ještě zhoršil vpád sarančat. Bídu dovršila epidemie tyfu a cholery a vyžádala si přes 100 000 obětí. Nemohl zůstat lhostejný k této situaci, shromáždil zbylé ovce a apeloval na světo-ovou veřejnost ve jménu „povinnosti lásky“. Projevil jasnou vůli, že se neomezí pouze na službu křesťanským farnostem, jak mu předepisovaly úřady. Dal shromáždít na 1 800 sirotků. V té době ještě neexistovala Charita ani OSN. Zřídil pro ně velké středisko v Maison-Carré (dnes El-Har-

rach) nejen proto, aby jim zajistil výživu, ale také proto, aby je připravil na zemědělskou práci. Byla to činnost, o které se dnes mluví jako o „rozvoji“.

Z těchto dětí některé zemřely, mnoho jich bylo vráceno do rodin pozůstalých, pokud je bylo možné najít. Později však, když tyto děti dospěly, chtěly se některé z nich stát křesťany. Kdo měl právo jim to odmítnout? Islámská veřejnost však v tom ihned spatřovala systematický náboženský proselitismus. Arcibiskup proto vydal nařízení, aby se respektovala náboženská svoboda sirotků, mezi jiným, aby se „neprodával chléb za cenu náboženství“. Učinil tak, aby nedráždil citlivost domá-ácího obyvatelstva.

Rozvoj Církve v Alžírsku

Celým svým dynamismem usiloval biskup Charles o rozvoj diecéze (podle názorů některých spolupracovníků někdy příliš rychle), zakládal nové farnosti a snažil se získat ve Francii a v sousedních zemích kandidáty do malých i velkých seminářů a také do náboženských společností a charitativních děl, která zakládal. Dokončil a vysvětil v roce 1872 baziliku Notre Dame d'Afrique, jejíž stavbu začal již jeho předchůdce.

Zakladatel „bílých otců“ a „bílých sester“

Pracoval na projektu, který je zaměřen na sdružení složená z domorodců, která potřeboval jako zvláště formované spolupracovníky pro práci mezi muslimskou populací. V roce 1868 byl jmenován apoštolským delegátem pro Saharu a pro Súdán. Ve stejném roce založil Společnost afrických misionářů (bílých otců) a v roce 1869 za spolupráce matky Marie Salome, první generální představené, institut sester

misionářek de Notre Dame d'Afrique (bílé sestry). První komunitu těchto kongregací poslal do vzdálených oblastí, především do Kalybie a na pokraj Sahary, aby tam vykonávaly službu křesťanské lásky.

Biskup Lavigerie sdílel mentalitu své doby, to je zřejmé, ale nedal se do ní uzavřít. Chtěl jít vpřed a rozvíjet se. Jeden příklad: velice prosazoval internacionalizaci římské kurie. Byl spjat s novými proudy křesťanského myšlení a s proudy sociálního pokroku. V roce 1868 se účastnil 1. vatikánského koncilu a sehrál na něm významnou roli.

Mezinárodní význam jeho působení

Jeho aktivita se brzy rozšířila daleko za hranice jeho diecéze. V roce 1882 ho papež Lev XIII. jmenoval kardinálem a svěřil mu diecézi Kartágo. Nový kardinál usadil na Blízkém východě v Jeruzalémě u Svaté Anny své bílé otce, aby zajistil duchovní formaci řecko-melchitskému kléru. Byla to ekumenická iniciativa, kterou projevil svým úsilím respektovat specifická lidská prostředí. V tomto případě bral ohled na byzantskou liturgii a spiritualitu.

Do africké saharské krajiny vyslal skupiny bílých otců i sester, aby tam nesli svědectví o křesťanské víře. Dal jim důrazná doporučení dbát na inkulturaci podle doporučení sv. Pavla: „Být pro všechny vším.“ Členové prvních dvou „karavan“ zde položili svůj život.

Monsignore Lavigerie usiloval velice o obnovení misijního působení v Africe. To je důvod, proč založil africkou misijní společnost. Jeho bílí otcové mají arabský oděv a bílé turbany. Jako alžírský arcibiskup usiluje o přímý kontakt s domorodým obyvatelstvem. Všichni budoucí misionáři musejí ovládat arabštinu. Když založil řád bílých sester, uložil jim zakládat nemocnice, sirotčince a školy, ve kterých mají vyučovat arabské obyvatelstvo pod vlivem evangelia. Často se přitom

obrací na generálního guvernéra Mac-Mahona, který však zastával ve vztahu k arabskému obyvatelstvu jiný postoj. Docházelo mezi nimi k neshodám, např. ve věci osad pro arabské sirotky nebo misijního působení bílých otců v berberské oblasti.

Když bylo Alsasko-Lotrnsko připojeno k německé Druhé říši, obrací se na francouzské exulanty s výzvou, aby přišli do Alžíru jako lidé dobré vůle a podpořili misijní úsilí v této zemi. Ti pak stáli u vzniku pěti apoštolských vikariátů v rovníkové Africe. Jeho osobní vliv se uplatnil velmi pozitivně na africkém synodu r. 1873. Byl jmenován africkým primasem a po vyhlášení francouzského protektorátu nad Tuniskem v roce 1881 dosáhl personální jednoty mezi arcibiskupstvím v Alžíru a nově vzniklým v Tunisu.

V různých evropských zemích se stal apoštolem boje proti otroctví. V Římě v roce 1888 vyhlásil svůj projekt slovy: „Jsem člověk, a nespravedlnost vůči jiným lidem pobuřuje mé srdce. Jsem člověk, utlačování druhých uráží mou přirozenost. Jsem člověk, ukrutností proti tak velkému počtu těch, kteří jsou mi rovni, ve mně vyvolávají jedině hrůzu. To, co chci, aby mi každý dopřál svobodu, čest, posvátné rodinné svazky, to chci zajistit také synům této nešťastné rodiny a dopřát jim důstojnost a svobodu.“

Navíc vědom si sociálně politického vývoje ve své době prosazuje z podnětu papeže Lva XIII. sbližování katolíků, z velké části royalistů, s republikánskými autoritami a vládami. Jeho slavný „přípitek v Alžíru“ z roku 1890 ukazuje jeho otevřenost moderní době. Musel za to spolknout mnoho protestů a ponížení až do konce svého života.

Kardinál Lavigerie zemřel v Alžíru 18. listopadu 1892. Byl pochován nejdříve v Kartágu, pak byly jeho ostatky přeneseny do Říma a uloženy v kryptě v hlavním sídle bílých otců.

Podle *Pax et concordia. Eglise catholique in Alegrie*

ROZVODY VE ŠPANĚLSKU

Nový rozvodový zákon, který španělská socialistická vláda prosadila v roce 2005, vedl k explozi rozvodů. Nový zákon velice zjednodušil rozvodové řízení. Stačí podání jednoho z partnerů, byla zrušena závazná lhůta k odloučení a pokusu o nové smíření, která dříve ve 20% případů vedla k zachování manželství. Nyní směřuje kdejaký konflikt k expresnímu rozvodu. Za poslední rok došlo ve Španělsku ke 136 444 rozvodům. Španělsko se tak dostalo počtem rozvodů na čtvrté místo v Evropě za Anglii, Francii a Německo.

STAROVĚKÉ BLUDY STÁLE ŽIVÉ

Kardinál státní sekretář Tarcisio Bertone poukázal na to, že starověké bludy Aria (256–336) a Pelagia (5. století) stále znovu ožívají. Arius popíral božství Ježíše Krista, které však tvoří samu podstatu křesťanství. Tendence popírat božství Ježíše Krista se projevuje i ve filmu „Šifra mistra Leonarda“ a v různých moderních teologických náhledech. To představuje zradu na víře Otců a koncilů v Nice, Konstantinopoli a Chalcedonu. „Je třeba se vrátit ke kristocentrické víře a ústřední roli Krista, který je pravý Bůh a jediný Vykupitel.“

Pelagianismus se projevuje v názorech, že si můžeme sami založit svou církev a dojít spásy bez milosti a pomoci našeho Pána. Kardinál poukázal na nutnost vrátit se k deklaraci *Dominus Jesus*, která v těchto otázkách přináší jasno.

PROTESTY PROTI VYSTOUPENÍM MADONY

Na 600 000 Američanů protestovalo proti scéně ukřižování, se kterou vystupuje zpěvačka zvaná Madona. Stanice NBC přímo bombardují protestní e-maily. Poukazují přítom na dvojí morálku. Karikatury Mohameda se dnes nikdo neodvážá zveřejnit, ale křesťany je možno urážet bez jakýchkoliv skrupulí. Americké sdružení pro rodinu (AFA) požaduje také, aby z dětského „zeleninového seriálu“, který se vysílá v neděli dopoledne, byly odstraněny biblické citáty.

PAPEŽŮV PRSTEN V ALTÖTINGU

Při své návštěvě v Altöttingu věnoval papež Benedikt XVI. při večerních nešporách svůj biskupský prsten milostné Matce Boží. Zlatý prsten zdobený ametystem mu darovali jeho sourozenci Marie a Jiří při jeho biskupském svěcení v roce 1977. Tento prsten složil papež k nohám Matky Boží a nyní zdobí její plášť.

APOŠTOLOVÉ ŠIMON A JUDA - pokračování ze str. 2

tváří v tvář protivenstvím světa, ve kterém žijeme. Proto text epištoly pokračuje takto: *Ale vy, milovaní, stavte svůj život na své přesvaté víře, modlete se ve spojení s Duchem Svatým, uchovejte se v Boží lásce a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista pro věčný život. Přesvědčujte ty, kdo pochybují...* (v. 20–22). List končí těmito krásnými slovy: *Tomu, kdo má moc uchránit vás před pádem a uvést vás radostné a čisté před svou velebností, jedinému Bohu, který nás zachránil, buď skrze Ježíše Krista našeho Pána, velebení, vláda a moc, jak tomu bylo přede vším časem, tak buď nyní i navždy. Amen* (v. 24–25).

Dobře vidíme, že autor těchto řádků žije v plnosti vlastní víry, ke které patří tak velké skutečnosti jako morální integrita a radost, důvěra a nakonec chvála, přičemž jediným motivem je dobrota našeho jediného Boha a milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista. Proto jak Šimon Kananejský tak Juda Tadeáš nechtě nám pomáhají, abychom stále znovu objevovali a neúnavně prožívali krásu křesťanské víry a uměli o ní vydávat pevné a současně klidné svědectví.

*Bollettino Vaticano 11. 10. 2006
Mezitulky redakce Světla
překlad -lš*

Úvod

Západní svět se zabývá mezinárodním terorismem. Mladí nábožensky motivovaní sebevrazi se vyhazují do povětří a strhávají s sebou do smrti nevinné lidi. Spojené státy stejně jako Indie či Pákistán mají atomové zbraně a Izrael, který má rovněž atomové zbraně, bude ohrožen atomovými zbraněmi z Íránu. Obyvatelstvo Evropy silně stárne a scvrkává se. Věřící muslimové vyplňují vznikající proluky a nabývají nejen v Evropě, ale i ve světě na významu. Tzv. *svobodný západně orientovaný svět* se cítí ohrožen a vyvíjí stále nové strategie jak překonat mezinárodní terorismus. Mnoho lidí na Západě pokládá válečné konfrontace a teror za *krizi víry*, a jiní neméně „osvěcení“ obviňují zase ze všeho náboženství.

Ve svém dřívějším vášnivě vedeném boji „osvěcených“ za sekulární ideje autonomního sebeuskutečnění sice někteří současníci poněkud znejistěli. V podstatě se mnoho lidí obává, že tento ideologický boj navzdory technickému a vojenskému pokroku je pro západní civilizaci dokonce beznadějný. Šíří se rezignace a bezradnost. Nemálo lidí, kteří se vzdálili od víry, hledá opět nějakou cestu domů a pídí se za náboženskými hodnotami.

Ze strachu před budoucností mnoho mladých lidí nezakládá rodiny a nechťejí mít děti. Co by mohly naše děti očekávat od budoucnosti? – Tak se mnozí ptají.

Pokus o odpověď

Jako přesvědčený katolický křesťan chtěl bych na této zdánlivě bezvýchodné situaci ukázat, že my křesťané máme dostatečné důvody k naději, že se můžeme s jasnou myslí zasazovat za život, dát mu s radostí za pravdu v přesvědčení, že Kristus přijde v plnosti. Žít se vyplatí. Život má svůj cíl a smysl. Musíme však tento cíl jasně poznat.

Co čeká lidstvo?

Nejdříve bych se chtěl pokusit načrtnout stručně různé světové názory a srovnat je pak ve třetí části své úvahy s křesťanským pohledem na svět a na život.

Je tento křesťanský pohled realistický?

Chtěl bych nejdříve tento optimismus poněkud ztlumit a ukázat, jak některé důležité světové názory nedávají křesťanské víře žádné vyhlídky. Zmíním se nejdříve o světovém názoru, který, jak se zdá, nejvíce ovládá civilizaci osvěceného Západu.

I. SVĚTONÁZOROVÝ SEKULÁRNÍ HUMANISMUS

Moc rozumu

Ve jménu světonázorového „humanismu“ pokusil se již Descartes (1596–1650) přiřadit a podřídit všechny věci lidskému rozumu. Tento duchovní postoj označujeme jako *racionalismus*. Znamé je Descartovo okřídlené rčení: *Cogito, ergo sum* – Myslim, tedy jsem.

Ratio (rozum) ovládá dnes oblast vědy a to je pochopitelné. Přírodovědci sice vědí z vlastní zkušenosti, jak omezené jsou kapacity, které mají jednotliví vědci k dispozici k pojetí celé skutečnosti, kterou se pokoušejí vědecky prozkoumat. Existuje však **kolektivní paměť dnes propojeného vědeckého cechu**.

Racionalismu zavázaný „cech“ se stal sebevědomý, i když někteří jednotliví vědci jsou skromní a prostí. **Zvláště v oblasti přírodních věd má ratio neodiskutovatelné své místo**.

Rozhodující otázka, která trídí duchy, spočívá v tom, zda existují nějaké skutečnosti, které překračují přírodu, a zda si lidé mají klást otázku, odkud a kam směřuje příroda a jaké jsou její hranice.

Věřící vědec si klade tuto poslední otázku, odkud a kam, tedy otázku po posledním smyslu, a je přesvědčen, že na tyto otázky přesvědčivým způsobem odpovídá Bůh, který se nám zjevil.

JÁ, TVŮJ PÁN

Máš opravdu jasno v tom, že Já jsem tvůj Stvořitel? Stvořitel tvého dítěte i Stvořitel tvůj, otce, matky i dítěte? Tato otázka nepatří mezi oblíbené. Protože tvůj život má dvě zcela odlišné tváře, podle toho, jestli věříš, že jsi byl stvořen, nebo se domníváš, že máš v hrsti sám sebe. Když se ztíšíš a zaposloucháš a budeš věci brát tak, jak skutečně jsou, pak zažiješ, že Já jsem tvůj Stvořitel. A pak také pochopíš, že křesťanství je můj dar. To Já jsem tě pozval ke křtu. Ne proto, že bych vás chtěl držet na řetězu (k čemu by mi to bylo?) nýbrž zcela naopak, abych vám dal podíl na svém věčném životě. Věčný život znamená plnost, radost, štěstí.

Rozuměj: Já chci být tvým spojencem. Chci být vaším Otcem, abyste mohli z celého srdce říkat: Otče náš.

Chápeš alespoň svoji odpovědnost?

Přirozeně, můžeš namítnout: Milý Pán Bůh má čas, On už se postará o mé dítě, On to jednou udělá.

Máš pravdu. Budu se starat o tvé dítě. Ale ptám se tě:

Nezneužíváš mojí dobroty? Proč nakládáš tak lehkomyšlně s odpovědností, kterou jsem ti svěřil jako otcí, matce? Proč si se mnou hraješ na kočku a myš, jako bys ty byl pánem času? Proč nedáváš svému dítěti poklad modlitby a víry? Proč je nevychováš?

Máš nějakou odpověď na všechna tato proč?

FeL 68/2000

Sekulární humanismus tuto otázku přehlíží. **Rozum se stal nejvyšším principem, náhražkou Boha. Ptát se na to, co je mimo to, se racionalistovi nevyplatí.**

„Pole“, o kterých si rozumně myslící člověk chce udělat představy, jsou široká a mnohoznačná. Vědecký kolektiv, dnes prostě zvaný *věda*, hraje v tom stále důležitější roli. Na základě svých nesporných pokroků těší se v povědomí dnešních současníků tomu nejvyššímu ocenění a stává se normou světového názoru.

S oblibou se mluví o „*stavu dnešního výzkumu*“, což u prostě žasnoucího lidu vyvolává nimbus pseudonáboženství.

Také **věda o náboženství** se od 19. století stala zvláštním polem racionalistického bádání. Mám tu na mysli **Ludwiga Feuerbacha**, který se ve třetím vydání své knihy *Podstata křesťanství* z roku 1848 pokusil založit profánní náboženský humanismus.

Obor „náboženství“ je nyní zařazen do oblasti **humanitních věd**. *Lidský rozum zkoumá, srovnává a hodnotí*. I v oblasti vědy o náboženství platí axiom: Co není přístupné rozumu, nachází se mimo zájem vědy. Abychom uvedli příklad, zkoumají racionalističtí vykladači biblické texty výlučně podle vědeckých metod a rozumu dostupné věrohodnosti. Něco nadpřirozeného, jako např. zprávy o zázracích, nejsou pro rozum dostupné. Proto také žádný skutečný zázrak nemůže podle nich existovat.

Pokud jde o dogmata, stojí za to pouze ptát se, jak vznikla a jaký světový názor za nimi stál. U sekularizovaných humanistů ovládá jejich světonázorové pole **relativismus**. Zásadní nezájem o pravdy zjevené Bohem vede k **náboženskému agnosticismu**. Přímým důsledkem je ateismus. Je to „*náboženství bez Boha*“. Ateistickým racionalismem se náš konzumu propadlý svět i přes poměrný blahobyt stal ve skutečnosti chladný a duchovně chudý. „*Svatý oheň*“ vyhasíná.

Biskup Kurt Koch mluví dokonce o „ateistickém katolicismu“

Úctyhodné náboženské tradice a pocity zvláště v katolicismu, tak plodném na kulturu a tradici, nejsou sice smazány, ale mají být rozumem přeorientovány a převedeny na výlučně humánní kulturu. Náboženské potřeby patří k lidské přirozenosti. To, co je krásné a vznešené a co uchvacuje lidské srdce a dává křídla rozumu, to může humanista klidně označit za „božské“. **Vnitrocírkevní deismus** má posloužit k vysvětlení tvrdé skutečnosti. Náboženství jako **kulturní statek** má humanista vzít do své vlastní režie a spravovat ho s tolerancí a rozumným ohledem. Lid je vyzván k bdělé samostatnosti.

Slovo *svědomí* dostává nový smysl. Stává se subjektivním kritériem pro to, co je přijatelné pro vlastní rozum. Náboženství se pro lid stává konzumním zbožím, při kterém si volíme podle vlastního vkusu, co se komu líbí. Chutě jsou rozličné, a proto má být možnost volby co největší.

V jasném analytickém přehledu dnes rozšířených způsobů myšlení Benedikt XVI. konstatuje, že mnoho současníků stojí pod *diktátem relativismu*. Hierarchický řád je pro *sekulární racionalisty* něco nepřijatelného.

K určitým ústupkům je přece jen ochota. Tak jako ještě dnes hrají králové určitou reprezentativní roli, tak se někteří domnívají, že je možné být tolerantní ke katolické hierarchii s papežem a s biskupy, kteří hrají určitou smysluplnou roli jako barevný kolorit a pozůstatek kdysi významné kultury. Původní církevní plná moc při předávání katolické nauky prý podle nich odplyne sama sebou. Protože církevní pravomoc pochází podle víry církve od Boha, je tento Bůh popírán.

Tolik k sekulárnímu ateistickému racionalismu. Jak uvidíme dále, existuje také pravý křesťanský humanismus.

(Pokračování)

K otázce odpovědného rodičovství

Děti – jen když chceme my?

Patří jistě k odpovědnému rodičovství, jestliže manželský pár zvažuje, kolik dětí může do rodiny přijmout. Mluví o tom i papež Pavel VI. v encyklice *Humanae vitae*: „S ohledem na zdravotní, hospodářskou, duševní a sociální situaci patří k odpovědnému rodičovství, zda se rodiče po zralé úvaze rozhodnou velkodušně pro větší bohatství dětí, nebo z vážných důvodů při respektování mravního zákona se dočasně nebo trvale zřeknou dalších dětí.“

Na tomto místě je však důležité poukázat na tuto věc: Křesťané řeší otázku počtu dětí jinak než lidé, kteří se cítí zcela autonomními pány vlastního života, svůj život si dokonale plánují podle svých vlastních představ, tedy určují si také čas a počet žádoucích dětí.

Kdo ovšem vložil svůj život do rukou Ježíše Krista, bude se i v těchto důležitých otázkách ptát na Boží vůli a jednat podle zásad svědomí.

Je jistě mnoho těch, kteří při této úvaze dojdou k poznání, že vyplní vůli Boží nejlépe tím, že se prozatím dalšího dítěte zřeknou. Ti však uspořádají své manželské vztahy jinak než ti, kteří se pokládají důsledně za pány své plodnosti. Ti totiž mají k dispozici celý arzenál prostředků jak učinit své sexuální vztahy neplodnými. A pokud dojde k „nehodě“, jsou zde pro ně různé formy potratu.

Křesťané chápou manželský akt jako láskyplné přijetí partnera v plnosti, tedy i v jeho plodnosti. Proto ji vědomě a kategoricky nevylučují, nýbrž využívají znalostí o obdobích přirozené neplodnosti a v těch se stýkají. Tím dávají Bohu najevo svou vlastní volbu, že totiž nyní by ra-

ději nechtěli přijmout další děti. Ale to všechno se děje v postoj: Ale ne má, nýbrž tvá vůle ať se stane. Nezabraňují tedy systematicky početí.

K tomu říká Pavel VI.: „Když církev vede lidi, aby dbali na trvale platnou nauku o přirozeném mravní zákonu, učí je jen tomu, že každý manželský akt musí sám o sobě zůstat otevřen početí lidského života.“

Je v zájmu manželského páru, aby ze svého objetí nevylučovali Boží působení. Neboť jeho myšlenky nejsou našimi myšlenkami. On je Pán života. My se můžeme i při nejodpovědnějším rozhodování mýlit. A proto je dobré nepropadnout antikoncepční mentalitě ani nepodléhat stresu, když naše přání, pokud jde o děti, se tak zcela nenaplní.

Je to osvobozující poselství, kterého se nám křesťanům dostává: smíme vložit svůj život do Božích rukou a důvěřovat mu, že všechno se obrátí k dobrému. A to platí zvláště pro manželské objetí, výraz plného darování a přijetí muže a ženy, pramene nového života, který trvá do věčnosti.

Vision 2000 – 4/2006,
přeložil -lš-

PAPEŽ CHCE ZBAVIT MLADÉ LIDI STRACHU Z MANŽELSTVÍ

„Vidíme, že mnoho mladých lidí váhá uzavřít církevní nebo i civilní sňatek, protože mají strach z konečnosti tohoto rozhodnutí. Jeví se jim to jako podvázání svobody a svobodu pokládají za svůj cíl. Vidí kolem sebe mnohá manželství, která ztroskotala, a mají strach, že tato právní forma bude přítěží, která udusí lásku. Musíme dát jasně na srozuměnou, že to, co se manželstvím vyjadřuje, není právní svazek ani břemeno. Manželství zajišťuje hloubku a krásu právě skrze svou konečnou, definitivní platnost.“

„Dnes mnoho manželských párů upadá do krize, vidí rozdílnost povah, narážejí na těžkosti, které musí den co den snášet. Nakonec si řeknou, že bude lepší, když se rozejdou. My jsme však ve Valencii pochopili, že právě v krizi, když se překoná čas, kdy se zdá, že už to dále nejde, otevírají se ve skutečnosti dveře pro novou krásu lásky. To se mi jeví jako důležité: Krása, která spočívá pouze v harmonii, není pravou krásou. Něco jí schází. Krása potřebuje také kontrasty.“

„Často si myslíme, že jen celibát je oběť, ale co když pak poznáváme oběti, které přinášejí manželé, jejich úzkosti, utrpení a nemoci, v prvních letech dětí bezesné noci s plačícími dětmi, později jejich vzpoury. Jde o to, abychom se naučili přinášet oběti a společně pochopili, jak je krásné, když stojíme v lásce jeden s druhým.“

Požehnání? Podmínky: 10 % Církvi a evangelizaci

Všichni známe ten příběh, jak Ježíš chválí chudou vdovu, která svou malou mincí, vhozenou do chrámové pokladnice, dala více než ostatní, protože dávala z toho mála, co měla, zatímco ostatní dávali z přebytku.

Méně je už známo, co Bůh říká na téma desátku. Jestliže však někdo toto jeho slovo přijme a uvede s vírou ve skutek, pak mu tento desátek přinese požehnání, mezi jiným i různá uzdravení. Tak káže P. Bill při exerciciích, při kterých se jedná o úplná uzdravení. Vychází přitom z textu proroka Malachiáše.

Já, Hospodin, jsem se nezměnil. Ani vy jste nepřestali být syny Jakubovými. Už za dnů svých otců jste se odchýlili. Navratte se ke mně, a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů.

Ptáte se: „Jak se máme vrátit?“

Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte.

Ptáte se: „Jak tě okrádáme?“

Na desátcích a na obětech pozdívování. Jste stíženi kletbou proto, že mě okrádáte, celý ten národ.

Přinášejte do mých skladů úplné desátky.

Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů. Otevřu nebeská stavidla a vylijí na vás požehnání a bude po nedostatku (Mal 3,6–10 [Dtn 14,22; 23,27–29; Neh 10,36; 12,44]).

P. Bill: Nuže, to nám říká Bůh dnes skrze proroka Malachiáše: „Když mi nedáváš 10 % ze všeho svého příjmu, dopouštíš se na mně zrady. Je to, jako bys mi ty peníze ukradl. A proto máš problémy, proto leží na tobě kletba.“ To je jeden z důvodů, proč lidé mají problémy.

Dříve jsem o tom nevěděl. Nyní to vím a říkám to lidem, že mají dávat tyto peníze Bohu a obdrží od něho milosti. Tak to slíbil Bůh Malachiášovi: Když mi dáš 10 %, otevřu nebeská stavidla a zaplavím tě milostmi. Věříte tomu?

Bůh nám dal naše zdraví, naše peníze, naši práci, naše schopnosti, všechno... Když si to uvědomíme, je to tak mno-

ho vrátit mu z našeho příjmu 10 %?

Pochopil jsem toto Boží slovo týkající se desátku z různých příhod, které jsem zažil nebo které jsem slyšel.

Někteří mi říkají: „Otče, já jsem založil podnik, ale nedáří se mi dobře. Mám dojem, jako by mě někdo zaklel.“ Pak se ptám, jestli dává desátky. Odpovídají: „A jak? Vždyť o tom nevíme.“

Jeden muž mi řekl, že desátek nedává. Já jsem mu řekl: Uvidíš, jak tvůj podnik bude prosperovat, když je Bohu dáš. A on projevil ochotu a prosil mě o požehnání, aby to mohl uskutečnit. V následujícím týdnu udělal velice dobrý obchod a vydělal 5 milionů. Spočítal si, kolik dělá desátek, a zdálo se mu, že je to příliš velká suma a nechtěl už desátek odevzdávat. Řekl si, že Bůh přece tolik peněz nepotřebuje. „Vložím tyto peníze místo toho do jiných podniků a příště dám desátek.“ Při nové uzavěrce ztratil takřka všechno! Přišel ke mně a řekl mi: „Otče, jsem v konkurzu, protože jsem neodevzdal desátek. Ale ode dneška budu dávat skutečně věrně. Můžete mi

ještě jednou požehnat? Teď budu skutečně odevzdávat celých 10 %.“ Od té doby to dělá skutečně věrně. Dává 10 % na evangelizaci a stal se milionářem. Vidíte. *Zkuste to se mnou, praví Hospodin zástupů, a čekejte, až otevřu stavidla a zasypu vás požehnáním.* Toto slovo s vírou přijaté učinilo již mnoho lidí bohatými. Chcete-li se stát milionáři, dávejte věrně desátek! Bůh to žádá. Zkuste to!

Bůh je věrný. Nemějte strach. Vyhraďte deset procent všech svých příjmů Bohu.

Někteří mi říkají: Starý zákon už neplatí. Ale Bůh se přece nezměnil. Přišel k nám a řekl: *Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon a Proroky. Nepřišel jsem Zákon zrušit, ale naplnit (Mt 5,17).* A tím vložil bliženkou lásku do našich srdcí.

Ježíš také říká: *Dávejte, a bude vám dáno. Míru dobrou, natlačenu a natřesenou dají vám do klína (Lk 6,38).* Ježíš říká a nechce nás oklamat: Dávejte, a Bůh sám vás v přemíře obdaruje. Věřte tomu, co Bůh říká, a buďte mu věrní. Ustanou nemoci, problémy se vyřeší, děti budou lepší, vaše podnikání se bude rozvíjet. Obdržíte mnoho milostí.

Kam se mají peníze dávat?

Moji bratři, když se někdo z vás odchýlí od pravdy a jiný ho obrátí, ať ví, že kdo odvrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání duši před smrtí a přikryje mnoho hříchů (Jak 5,19n). Když podporou církevní evangelizace vrátíte k Bohu jednu duši, zachráníte tím i svoji duši, protože almužna přikrývá množství hříchů. Myslete na to.

ÚTOK NA KŘESŤANY

Dva sedmdesátiletí manželé, negramotní křesťané v Pákistánu, byli obviněni, že spálili Korán, a byli zatčeni. Na 500 muslimů obklíčilo jejich dům a jen zásah policie jim zachránil život. To, co pálili, byla část starého papíru, který přinesla jejich dcera od muslimů, u kterých slouží jako služka. Udání pochází od souseda, který má velký zájem na tom získat jejich dům. Neexistuje žádný svědek, který by mohl jejich „rouhání“ dosvědčit. Je to další případ zneužití „zákonu proti rouhání“, který v Pákistánu platí.

Tyto peníze mají sloužit evangelizaci. Všechno, co naše Církev, naše farnost potřebuje, máte jim dát. A zbytek máme dát na evangelizaci.

Někteří to dávají chudým nebo na sociální díla... Ale pak nevíme, zda to slouží tomu, co Ježíš přinesl lidem. Když dáváme lidem jenom peníze, tyto peníze je nemohou zachránit, když jsou použity jen na tělesné potřeby. Pro materiální potřeby platíme státu daně. Je to úkolem státu, aby se postaral o fyzické potřeby. Naši křesťanskou povinností je zachraňovat duše. Tuto spásnou činnost máme nyní vykonávat. Použijme peníze na duchovní obnovu, na lidové misie a povedeme tak naše bratry k víře.⁽¹⁾

Jak máme dary poskytovat?

Když dáváš almužnu, nevytrubuj před sebou, ať neví levice, co dělá pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí, co je skryté, ti odplatí (Mt 6,2–4). Jen Bůh sám to má vědět, a nikdo jiný. Jsou lidé, kteří dávají peníze takovým způsobem, aby to všichni dobře viděli a aby o tom mluvilo celé okolí. Dělalí to pro svou slávu.

Jestliže jste dosud nedávali Bohu pro Církev a evangelizaci 10 %, přišel nyní čas, abyste s tím začali. Bůh se ve velkodušnosti nedá překonat. *Kdo rozsévá skoupě, skoupě bude sklízet, a kdo rozsévá požehnaně, požehnaně také bude sklízet. Bůh miluje radostného dárce (2 Kor 9,6).*

Dodejme ještě jedna slova svatého Pavla: *...a kdybych rozdával všechno co mám, ale kdybych neměl lásku, nic mi to neprospěje (1 Kor 13,3).*

⁽¹⁾ P. Bill chtěl při těchto exerciciích připomenout, že i když je dobré podporovat sociální díla, což může dělat každý člověk dobré vůle, je pro křesťany nezbytné podporovat především Církev a evangelizaci.

*Z Maria heute 10/2006
přeložil -lš-*

Leonardova *Poslední večeře*

Již léta kolují světem matoucí interpretace a zastírají náš pohled na toto dílo, které je vlastně věrným podáním Janova evangelia. Je to takřka fotogram onoho okamžiku, kdy Ježíš prohlásil: *Jeden z vás mě zradí.*

Jakýma očima se díváme na nejslavnější obraz, jaký byl kdy namalován, na Leonardovu *Poslední večeři*? Je to více než oprávněná otázka, když si uvědomíme, jak velice nám tento pohled ztěžují různé interpretace plné fantazie, které se v posledních letech objevily. Úspěch románu Dana Browna a z toho plynoucí esoterické interpretace leží nyní na tomto obraze jako znetvořující vrstva, redukovaly ho na snůšku nerozlučitelných symbolů a na text zcela nepravděpodobného a nesporně zcela protikřesťanského teoremu.

Ve skutečnosti se dává Leonardo v tomto mistrovském díle malířského umění do všech podrobností vést věrně textem evangelia. Jeho *Poslední večeře* je jako fotogram, který se vztahuje přesně ve všech podrobnostech ke 13. kapitole 24. verši evangelia sv. Jana.

Jak všichni víme, dílo se nachází v refektáři (jídelně) jednoho kláštera a v takových refektářích nacházíme – především ve Florencii – často zobrazení *Poslední večeře*. Stačí připomenout obrazy Andrea del Castagno, Ghirlandaia nebo Andrea Sarta.

Když Leonarda najal Ludvík z Milána, „exportoval“ Leonardo tuto tradici do refektáře dominikánského kláštera Santa Maria delle Grazie, jehož kostel si kníže vyvolil za „rodinnou hrobku“. Zde chtěl být uložen se svou manželkou Beatricí d'Este k poslednímu odpočinku. V roce 1495 bylo postaveno lešení a Leonardo se dal do práce; pracoval ve svém rytmu a stylu na fresce, která ovšem vyžadovala zcela jinou techniku i rychlost než malba temperovými barvami. To mělo na konečný výsledek a současný stav fresky negativní důsledek.

Leonardo si vymyslel členitý prostor, kterému dává ještě ná-

dech pozdně gotické šíře, prodloužil ho a dal mu „vzduch“. Ale tento prostor, který se jevil již jako naplněný obdivuhodnou rovnováhou, naplnil ještě nejnapištějším a nejdramatičtějším napětím, jaké kdy v dějinách umění našlo své místo.

Ve skutečnosti se umělec držel velice tvrdošijně zprávy Janova evangelia. Zvolil si z toku vyprávění ten, který je nejvíce překvapující a nejvíce vyvolává úlek. Ježíš sedí u stolu a právě oznámil věc, která jeho spolustolujícím zmrazila krev v žilách: *Amen, amen, pravím vám, jeden z vás mě zradí.* Slova, která udeřila jako hrom a která vysvětlují vzrušení, jaké apoštol zachvátilo. Mnozí z nich vyskočili, jako by je něco uštknulo. Dívají se jeden na druhého nedůvěřivě. *Učedníci pohlíželi jeden na druhého v rozpacích, o kom to říká,* píše dále Jan. Leonardo se k nim připojuje, jako by byl sám přítomen a rozšířil tak Janovo vyprávění takřka o fotografický popis celé společnosti spolustolujících. Ve slavném Foreste II Kodexu – dnes v londýnském Albertově museu – popisuje malíř tuto scénu: „Jeden, který právě pil, postavil svůj pohár a obrátil se k řečníkovi. Jiný stiskl prsty, obrátil se čelem ke svému druhu..., jiný šeptá svému sousedovi něco do ucha, a ten,

kteřý naslouchá, se nakloní a drží v ruce nůž... Jiný, jak se otočí, vylije svůj pohár na rameno. Jeden položí ruce na stůl a strne. Jiný opět vzdychá v tichu do svého poháru. Jeden se naklání dopředu, aby lépe viděl na mluvícího... Jiný se postaví za toho, který se naklonil, a dívá se na mluvícího mezi zdí a tím, který se před ním naklonil.“

Pak soustředí Leonardo svůj „zoom“ na důležitý moment. Na toho, o kterém je v 23. verši řeč: *Jeden z Ježíšových učedníků ležel na Ježíšových prsou, ten, kterého Ježíš miloval.* Jan si velice dobře vzpomíná na tuto podrobnost, protože ve skutečnosti mluvil sám o sobě. Žádný z učedníků neví jak se obrátit na Ježíše a dovědět se od něho tajemství těchto strašných slov. Neví to Tomáš, ten, který s nataženým ukazováčkem (stejným, jakým se má později dotknout Ježíšova těla) jako by žádal o vysvětlující slova. Neví to Jakub, který je s roztaženými pažemi jako ochromený touto zdrcující zvěstí. Neví to Filip, který si, trochu pobledlý, klade ruce na hrud', jako by chtěl vyslovit, že s tím nemá nic společného.

Tu Petr, nejzkušenější a nejkonkrétnější ze všech, jediný ví, co je třeba udělat, aby se dostali z této situace. Zavolá na Jana a po-

věří ho, aby se informoval: přece ví, že je to apoštol, kterého Ježíš nevíce miluje. Leonardo vystihuje právě tento okamžik a podává s úžasnou životní blízkostí a názorností postoj těchto tří osob: Petr volá k sobě Jana, šeptá mu něco do ucha. A kdyby tato freska byl film, v následující scéně bychom viděli, jak Jan klade svou hlavu na Ježíšovu hrud'...

Naopak Petr, který se objevuje za Jidášovou postavou, vzal již do ruky nůž, vzrušený a pohotový podniknout k Ježíšově obraně všechno, což měl dokázat za několik hodin, když s tímto nožem jednomu z vojáků, kteří přišli odvést Ježíše, uřeže ucho.

Pozdvižení, které Ježíš svým oznámením vyvolal, způsobilo již svůj přesný řád: v řetězu apoštolů je Jidáš jakoby odřezán, sám s měšcem prokletých denárů v hrsti. Je sice přítomen, ale jako by byl už pryč, nenávratně cizí, nepřítel.

Jak jsme to viděli již nescetněkrát, stává se tímto způsobem toto Leonardovo mistrovské dílo v jednom detailu za druhým věrnou rekonstrukcí jednoho z nejdramatičtějších okamžiků lidských dějin. Je to přesná rekonstrukce, jako u zpravodaje. Ale především je to přesná rekonstrukce lidských hnutí, jakou mohla provést jen intuice génia. A jen když se na obraz podíváme tímto nezastřeným pohledem, je těžké neuvěřit, že se věci mohly stát právě tímto způsobem...

Z 30giorni 6/7 2006
přeložil-lš

Madagan - toto jméno představuje Golgotu naší doby. Je to místo, které je tak symbolické jako Osvětim a Březinky, jeho hrůzy nás učí mlčení, je to „brána smrti“, jak již Fjodor Dostojevskij nazývá obávané ruské trestanecké tábory. Zde v Magadanu zemřely tisíce zajatců a na jejich kostech byly vybudovány silnice, je to jeden jediný hřbitov, který však žádný památník nepřipomíná.

Někteří vězni nicméně přežili, jako třeba Bronislava z Litvy, dnes již stará babička. Byla zatčena před mnoha lety, když byla ještě mladá. Byla obviněna z „kontrarevolučních aktivit“. Nejdříve absolvovala nekonečnou jízdu vlakem do Vladivostoku a odtamtud lodí do Magadanu. Co pro mladou ženu musel znamenat tábor a nucená práce! Ale ona zůstala statečná. Opravdu velkou bolest pocítila, když zjistila, že už nemá u sebe svůj růženec, který jí vždy dodával tolik síly. Ale Bronislava se tím nedala zlomit, protože dostala nápad: z chleba smíšeného s popelem si udělala zrnka a seřadila je na niti, kterou opatrně vytáhla z prostěradla. I křížek si zhotovila. Vyřezala jeho tvar do mýdla a do formy vtlčila chlebovou hmotu. Hotový růženec schovala v záhybu svého oděvu, aby ho nikdo nežádoucí neobjevil. Když se modlila, učila i další spoluvězně tajemstvím víry.

„Kulturní proměna“ v Magadanu

To je jen jeden z životních příběhů, které zapsal Pater Michael Schields z řádu bratří Ježíšova Srdce jako „poklad, který byl dlouho zakopán a nyní vyšel na světlo“. Pater Michael pochází z Aljašky. V Magadanu žije již čtrnáct let, a pokud to bude Boží vůle, zůstane zde až do smrti. Práce je tu více než dost. V říjnu vyjde jeho první kniha příběhů bývalých trestanců pod titulem „Vydáváme svědectví“. Další podobné knihy budou následovat.

Magadan

„Bývalí vězni jsou již v letech, za několik let už žádní živi svědkové nebudou. Vzal jsem si za úkol zapsat jejich příběhy, aby nebyly provždy ztraceny.“ Zpočátku to nebylo vůbec jednoduché. Sbíral adresy bývalých vězňů a zval je na setkání, která měla sloužit k tomu, aby jim vrátila jejich lidskou důstojnost, o kterou byli v táborech oloupeni. Někteří sice přišli, ale nechtěli o ničem mluvit. Ale stalo se něco dojemného: lidé, kteří byli po celá desetiletí spoluvězni, se pojednou opět setkali. Není třeba mnoho fantazie, abychom si tato setkání představili. Od té doby se tato setkání konají každou poslední sobotu v měsíci a účastní se jich asi 80 bývalých vězňů.

I ve městě Magadan se leccos událo, co P. Michael popisuje jako „kulturní proměnu“. Mnozí lidé byli k těmto aktivitám nejdříve skeptičtí, ale nyní chtějí být u toho. Městský sbor chce účinkovat při setkáních, orchestr nabízí své služby, představitel vlády chtějí pronášet projevy. Z „nepřátel státu“ se stali „hrdinové z doby

útlaku“. Pro mnohé je to pozdní zadostučinění, že jejich příběhy se nyní berou na vědomí. Mnozí z nich jsou docela normální dědečkové a babičky a vyprávějí poprvé své životní osudy. Mnohdy ani jejich rodiny nevěděly, co mají za sebou.

Potraty jako příčina ruské deprese

Pater Michael však nežije jen pro vzpomínky. Když přišel do Ruska, divil se, kolik je zde deprese. Nemohl ji však blíže určit. Jednoho dne poznal, že příčinou této tísnivé atmosféry je vysoký počet potratů. Rozhodl se, že bude pomáhat ženám, které by si dítě chtěly ponechat, ale také těm, které už mají potrat za sebou a jejichž duše tím byla těžce zraněna. Ženám, které se rozhodly pro dítě, nabízí se po tři roky pomocná ruka. Někdy se tato pomoc nemůže omezit na oděv, nájemné, elektrinu a výživu, ale jsou potřebné také pancéřové domovní dveře, které je mají chránit před agresivními opilými otci. Dostávají také

Mapka vyznačující
magadanskou oblast

mobilní telefony, aby v případě ohrožení mohly zavolat policii. Nejsou to bohužel nijak ojedinělé případy.

Ale P. Michael pomáhá i ženám, které již potratily. V mnoha případech to není potrat jeden, ale dva i více a jsou zde i ženy, které prodělaly potrat dvacetkrát. Za sovětské vlády byl potrat oblíbeným prostředkem kontroly porodnosti a ani dnes nevypadá situace o mnoho lépe. Jedné akce, kterou P. Michael uspořádal, se zúčastnilo pět žen. Měly za sebou dohromady 47 potratů. V takových skupinách ženy přemýšlejí o svém životě, hledají odpuštění, zapalují svíčky za své utracené děti a dávají jim jméno. Mnohé z nich se angažují tak, že mladým ženám vysvětlují utrpení, které s sebou potrat přináší.

Tato angažovanost překračuje hranice náboženského vyznání. Křesťané z USA poslali známé stříbrné „nožičky“. Nosí je na oděvu jak katolíci, tak pravoslavní. Dokonce i lékaři, kteří pracují v potratových klinikách, se zasazují nošením odznaku pro život. Mnoho gynekologů by raději potraty neprovádělo, ale jsou k tomu nuceni státem, a tak jim zbývá tento symbolický akt jako tičlý protest.

Ve svém kostele by chtěl P. Michael s podporou Kirche in Not instalovat sochu Panny Marie Matky Života. Má zde být i pamětní stěna s malými křížky za potracené děti, stejně jako pamětní tabulky obětí trestaneckého tábora. Ani na jedny ani na druhé se nesmí zapomenout. Pro to žije P. Michael již čtrnáct roků v Magadanu.

Podle Kath-net

PRVNÍ „PRO-LIFE“ PORODNICE V RUSKU

Za pomoci americké charitativní organizace „Za budoucnost Ruska“ byla v městečku Balašicha u Moskvy v roce 2002 otevřena porodnice, jež neprovádí potraty, ale pomáhá ženám v rozhodnutí pro život. Její úspěch je veliký: počet porodů ve spádové oblasti se ztrojnásobil a nemocniční oddělení, jež provádělo více potratů než porodů, bylo uzavřeno.

Ruské ministerstvo zdravotnictví proto rozhodlo, že spádová oblast bude rozšířena a tři další porodnice budou přebudovány podle tohoto modelu.

LifeSite News - Hnutí Pro život ČR

SMUTEČNÍ POCHOD ZA USMRČENÉ DĚTI

23. září se v Berlíně konal smuteční průvod za 124 000 dětí usmrčených každoročně při potratech. Zúčastnilo se ho na 1000 křesťanských obránců života, kteří šli v průvodu oblečení v černém a nesli bílé kříže. Jak řekla předsedkyně spolkové svazu „Právo na život“ dr. Kaminská, s těmito potraty přichází v Německu do styku 1,2 milionů lidí jako rodinní příslušníci, lékaři a zdravotnický personál. Je zapotřebí více pomáhat ženám jak formou porad, tak sociálními opatřeními. Požadovala také revizi německého potratového zákona z roku 1995.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

s nejvyšší odpovědností učili správnému vidění a rozlišování, aby je bezpečně naučili vnímat a oceňovat to, co je dobré a potřebné, ale také jasně rozpoznávat všechno zlé. Potřebujeme mít dobrý a vytríbený duchovní zrak, abychom se bezpečně vyhýbali všem základním nástrahám, nebezpečím a překážkám. Ale neméně důležité je, abychom ve svém životě nechodili jako slepičky kolem pravých hodnot a pokladů opravdové radosti a pokoje, abychom pro svou slepotu neumírali hladem tam, kde nám Pán prostírá bohatý stůl a kde nám nachystal své dary, abychom vedle studnice života nestrádali žízní, ale moudře *kráčeli cestou života*.

Potřebuje dobře rozpoznávat, *co je nám ku prospěchu*, nejen pro náš vlastní osobní život, ale také co je ku prospěchu nebo ku škodě společnosti, v níž žijeme, neboť *nikdo nežije sám pro sebe*. Všichni jsme na společnost odkázáni, jsme její součástí a každý z nás nese za ni svůj díl odpovědnosti.

K správnému vidění nám nestačí jen dobrý a bystrý zrak, ale nutně potřebujeme také *světlo*. Všechno tvorstvo je nerozlučně spjato se svým Stvořitelem. On jediný vidí všechny věci a tvory tak, jak jsou, ve světle jejich pravého smyslu a cíle. K pravdivému poznání nemůžeme dospět jinak, než když se na věci díváme z jeho pohledu a v jeho světle, abychom především viděli v tomto světle jejich pravé Bohem dané „proč?“. Jako dobrotitivý Otec nabízí a zajišťuje svým dětem dostatek světla k pravému vidění a poznání. Bohužel už před dvěma tisíci lety si Boží Syn musel posteskhnout: *Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu*.

Mezi hlubokou temnotou úplné slepoty a jasným zdravým a bystrým zrakem se může vy-

skytnout celá škála poruch a vad zraku, které větší či menší měrou omezují a ohrožují správné vidění. Pokud jde o vady tělesného zraku, máme vyvinuty nejmodernější metody a prostředky na jejich zjišťování, měření a odstraňování či kompenzování. Věnujeme však obdobnou a dostatečnou pozornost vyšetřování a nápravě vad duchovního zraku? Nepanuje v tomto ohledu i mezi pastýři povážlivá „barvoslepost“ v podobě různých brýlí? Evangelium je radostná zvěst, o tom není sporu, ale křestní list není poukaz na doživotní bezplatné plesání a radování. Pro oblast závazné osobní i společenské morálky platí závazné zásady a principy, které je třeba mít nejen v malíčku, ale v krvi, aby řeč našich slov i skutků byla jasně *ano, ano, ne, ne*.

Nejtěžší „vadou zraku“, která se nejen dědí, ale také šíří jako epidemie, je zvláštní druh slepoty, ve které se spojuje silná krátkozrakost s černým zákalem. Tato choroba se nazývá sebestřednost neboli egoismus. Postižený pro svou krátkozrakost nevidí dále než k svému já a pro těžký zákal vůbec nevnímá zájem a potřeby svých bližních. Existuje egoismus v mnoha podobách nejen jako egoismus osobní, ale i skupinový a národní. Tato epidemie bujně dozrávala poslední tři staletí a propukla obzvláště výrazně v totalitní podobě ve století dvacátém.

Ohlédnutí za životem zesnulého biskupa Pavla Hnilice nám znovu připomíná tragické období, kdy slepičky vůdcové vedli zaslepený lid za falešnou vidinou pozemského ráje. Komunistická ideologie se obzvláště vyznačuje tím, že počítá se záměrně navozenou slepotou a systematicky k ní vychovává.

Marxismus se v mnohém ohledu chová podobně jako islám. Pokládá se za poslední a jediné pravé „zjevení“ o konečném řešení a uspořádání světa. Tato

samospasitelná vize, jinými slovy toto zkreslené a zpyšnělé vidění je zdrojem bezohledného fanatismu, který se cítí oprávněný jít za svým cílem i přes mrtvolu. Fanatismus je hlavní hnací silou jeho akceschopnosti. Svě sebevědomí živí pocity neomylnosti a svou bojeschopnost vybičovnou závistí, nenávistí a hrozbou třeba nejčastěji jen domnělého a uměle vytvářeného ohrožení. Vyvolává proto vytrvale krajní nesnášenlivost ke komukoliv pod záminkou, že by mohl tuto jeho vizi svrchovanosti jakýmkoliv způsobem narušit nebo jí dokonce překážet. Z toho pramení také jeho krajní nedůtklivost k jakémukoliv kritice. Ačkoliv komunisté rádi mluví o sebekritice, představuje tento proces u nich jen posilování zaslepené jistoty, že jsou na správné cestě, i když narážejí na skutečnost, že zcela jasně nevede tam, kam se očekávalo. Jak neupřímná a neskutečná je sebekritika komunistů, je vidět z toho, že se nejsou schopni vypořádat se svou dosavadní často tak nelidskou a krvavou praxí a nestydí se nést jméno strany, která je synonymem lži, nespravedlnosti a násilí. Jsou obětí své vlastní slepoty, ke které po celé generace vychovávali. „Lidumilnost“ komunismu nám demonstruje Severní Korea, která se snaží nasycit své hladovějící masy nikoliv chlebem, nýbrž hrdým vědomím: Máme atomovou bombu!

Proč je u nás po všech těchto zkušenostech stále tolik lidí, kteří nechtějí vidět podstatu komunismu? Je to jen proto, že milují více tmu než světlo, nebo světlo vůbec nepoznali? Ačkoliv by většina z nich pro tyto ideje sotva byla schopná nějakých obětí, osvojili si onen zjednodušující a populisticky zkreslující způsob vidění, který jim vyhovuje. Živí se slepou nadějí: Co kdyby ona „rodná strana“ přece jen jednou dosáhla splnění svých nesplnitelných slibů? Jsou přitom ochotni dívat se na neschíslné oběti v mi-

nulosti jako na nezbytnou cenu svého vlastního dobrobytu a jejich tragédii přičítat na jejich vrub, protože nerozumně trvali na jiné „svobodě“, než na přijaté nutnosti, kterou jim nabízelí budovatelé pozemského ráje. Protestují svým postojem proti stávajícímu neuspokojivému stavu, ale nejsou schopni vidět, že tento stav je výsledkem progresivně pokračující demoralizace, o jejíž zasetí a zakořenění se celá léta starala komunistická ideologie a praxe. Pád berlínské zdi zrušil jeden mocenský monopol, ale nezměnil srdce člověka, jen nahradil jeden monopol jiným monoplem: monoplem „svobodného trhu“. Místo kolektivního komunistického ráje se stal cílem a motorem rychleji dosažitelný osobní ráj, jehož symboly jsou pevné postavení a vysoké bankovní konto v zahraničí a vila na riviéře. Za touto vidinou se podnikavci ženou stejně bezohledně jako dříve strana. Divíme se zaslepenosti příznivců komunistických potomků. Neměla by nás udivovat neměsí měrou i zaslepenost mnohých voličů některých jiných politických stran, které jako nemyslicí houf, oslepený vidinou většího či menšího osobního prospěchu, dále pěstují kultu osobnosti, řevnivosti a nesnášenlivosti a kupí skandál na skandál? Absenci pošlapané morálky a odpovědnosti má nahradit tzv. právní stát a opírá se přitom o zákonodárství podobné kabátu, ve kterém už z původní látky nezbylo nic, protože je složen ze samých záplat, které záplatují další záplaty. *Jestliže Hospodin nestaví dům, marně se lopotí ti, kteří ho budují*.

Ale pozor! Ačkoliv to všechno zní jako naše obžaloba těch druhých, ve skutečnosti to padá také na naši hlavu jakožto těch, kteří měli a mají být *světlo světa a sůl země*. Měl tzv. křesťanský Západ vůbec někdy příležitost a možnost vidět, jak vypadá „dům postavený podle Hospodina“?

-š-

Výzvy fatimského poselství (78)

Jak však můžeme říci, že máme lásku, jestliže nemilujeme Boha a bližního a nejsme-li schopni se obětovat, když je to nutné k plnění všech a každého přikázání? Nemáme lásku, nejsme-li schopni se obětovat, když je to nutné k tomu, abychom byli čistí, cudní, pokorní a věrní Bohu a bližnímu; nejsme-li schopni se obětovat pro dobro našich potřebných bratří, kteří mají zapotřebí naší pomoci, naší podpory, našeho milodarů a útěchy; nejsme-li schopni obětovat se, když je nutné dát potřebnému bližnímu ani to, co nám zbývá, a raději to neužítelně a nepotřebně utratíme.

Ach, kolik se všude utrácí na hříšné zábavy, na uspokojení neřestí, na alkoholické nápoje, v kavárnách, v hernách, ve veřejných domech, na přepych a nezřízené marnivosti, na kouření atd.! Jestliže máme odvahu změnit na popel a vypustit do vzduchu jako dým to, co bychom mohli a měli dát našim bratřím a sestřím, kteří se nacházejí ve stavu nouze, kteří trpí hladem a zimou, kde je naše láska k Bohu a bližnímu?

Kde je naše láska, nejsme-li schopni ze srdce odpustit a oplácet zlo dobrem? Necháme-li se vést duchem pomsty, závidí a žárlivosti, předsudky, pomluvami, nenávisť atd.?

Tak je psáno v Písmu svatém: „Nesmíš šířit ve svém lidu pomluvy. Nesmíš ukládat svému bližnímu o život. Já jsem Hospodin. Nesmíš nenávidět svého bratra ve svém srdci. (...) Nesmíš usilovat o pomstu a chovat zášť vůči synům svého lidu. Miluj svého bližního jako sebe samého: Já jsem Hospodin. Zachovávejte má ustanovení“ (Lv 19,16-19). A Ježíš Kristus nás naučil prosit Otce o odpuštění našich hříchů tak, jako my odpouštíme těm, kteří nás urazili, a uvádí důvod: „Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec, ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky“ (Mt 6,14-15).

Když nám sv. Marek uvádí ve svém evangeliu otázku položenou zákonníkem Ježíšovi: „Které přikázání je první ze všech?“ nechává zazářit veškeré radosti, jež pro přijatou odpověď naplnila onoho zákonníka, takže ji zopakoval: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že on je jediný a není jiného kromě něho a milovat ho celým srdcem, celým rozumem a celou silou a milovat bližního jako sám sebe je víc než všechny oběti a dary“ (Mk 12,32-33). V těchto slovech nalezneme nádherně vysvětlené první a největší ze všech přikázání, tj. lásku – lásku k Bohu a bližnímu. Ale je nutné mít na paměti, že ho nezachováme úplně, pokud přestupujeme třeba jen jediný z různých příkazů daných Bohem: vždyť všechny tyto příkazy jsou obsaženy v oněch dvou a jsou jejich součástí, takže jejich přestoupení se odráží v provinění proti přikázání lásky. Ony jsou určitým druhem podrobnějšího vysvět-

lení, který nám Bůh dal o způsobu, jak máme zachovávat přikázání lásky.

Na závěr této krátké úvahy o desateru přikázání Božího zákona – jako pevné součásti poselství Ježíše Krista, poslaného na zem prostřednictvím jeho a naší Matky, jako výzvě a obrácení pozornosti k cestě, kterou vyznačil všem těm, kdo chtějí být spasení – vám zde zanechávám to, co Ježíš doporučil svým apoštolům a také nám v posledních hodinách svého pozemského života: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když dě-

láte, co já vám ukládám. (...) To vám přikazuji: Milujte se navzájem“ (Jan 15,9-14.17).

Ale Ježíš nás vede ještě dále v dokonalosti lásky k Bohu a k bližnímu. Věru, milovat přátele je snadné; ale je nutné milovat také naše nepřátele a oplácet dobrem zlo, kterého se nám od nich dostalo. Právě zde dosahuje naše láska vrcholů hrdinství! Pán dal svůj život za své přátele a také za své nepřátele: „Otcе, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lk 23,34). Prosil o odpuštění pro své nepřátele a chtěl je spasit, a tak nám zanechal příklad na potvrzení toho, co řekl dříve: „Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, zheňte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. (...) Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným a zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec“ (Lk 6,27-28.35-36).

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

- Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00
 - Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři
 - 11.45; 18.45 - Pohádka
 - Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše
- Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Ne 29. 10.: 8.02; 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku (d) 8.50 Křížová cesta v Pišti. O Adolfině Tačové (d) 9.05 Přání 9.20 Na misijních cestách s kardinálem Tomkom (d) 9.50 Pro Vita Mundi - Setkání s hostem 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava ve slovenštině 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Sněhurka (f) 20.05 Octava dies 20.35 Strípy vzpomínek (f) 22.05 Čtème z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí (d) 22.55 Kapucinská cesta. Série dokumentů z Videofestivalu 2006 (d).

Po 30. 10.: 8.05; 20.55 Hitlerova kariéra (4/5) (d) 8.35; 21.45 Na koberečku 9.00; 22.00 Noční univerzita 10.30 Octava dies 11.00; 18.05 Pro Vita Mundi - setkání s hostem 19.30 Hledání (d) 20.05 Mezi nebem a zemí 20.45 Čtème z křesť. periodik 21.25 Křížová cesta v Pišti. O Adolfině Tačové (d) 23.00 Sešli se, aby pomohli (k).

Út 31. 10.: 8.05 Rozhlasové městečko 8.35; 19.30 Lumen 2000 (d) 9.00; 18.30 Čtème z křesť. periodik 9.45; 21.30 Přírodní záranky Evropy - Meteory (d) 10.45 Atlas charity (d) 10.55 Poltón klub 18.05 Dětská televize 18.40; 21.20 Klip

20.05 Misijní magazín 21.05 Přání 22.30 Octava dies 23.00 Hledání (d).

St 1. 11.: 8.40; 21.35 Atlas charity (d) 8.50 Dětská televize 9.20 Hitlerova kariéra (4/5) (d) 10.30; 22.55 Generální audience 18.05; 21.40 Starobělské Lurdy, Ztracený kostel (d) 18.15 Hledání (d) 19.00 Klip 19.20 Pro Vita Mundi - setkání s hostem 20.05 Poltón klub 21.05 Kříž a půlměsíc 21.55 Noční univerzita.

Čt 2. 11.: 8.05 Kříž a půlměsíc (d) 8.30 Dětská televize (d) 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón klub 10.55 Starobělské Lurdy, Ztracený kostel (d) 11.10 Atlas charity (d) 18.05 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hitlerova kariéra (4/5) (d) 20.05; 23.20 Lumen 2000 (d) 20.35 Pro Vita Mundi - setkání s hostem 21.15 Octava dies 22.20 Přírodní záranky Evropy - Meteory (d).

Pá 3. 11.: 8.05; 22.30 Hledání (d) 8.30 Lumen 2000 (d) 9.10; 21.30 Misijní magazín 10.40 Na koberečku 10.55; 21.15 Atlas charity (d) 11.00 Přání 11.15 Hitlerova kariéra (4/5) (d) 18.05 Kříž a půlměsíc 18.35 Starobělské Lurdy, Ztracený

kostel (d) 19.30 Dětská televize 20.05 Záznam koncertu 23.00 Noční univerzita.

So 4. 11.: 8.02; 11.55; 20.00 Z dětské duše 8.05 Starobělské Lurdy, Ztracený kostel (d) 8.50 Čtème z křesť. periodik 9.00 Pohádka pro děti (f) 10.30 Mezi nebem a zemí 11.10 Atlas charity 11.15 Lumen 2000 18.02 Přání 18.15 Rozhlasové městečko 19.30 Hitlerova kariéra (5/5) (d) 20.05 Přírodní záranky Evropy - Národní parky Evropy (d) 21.10 Na koberečku (d) 21.25 Kříž a půlměsíc (d) 21.55 Poltón klub 22.50 Noční univerzita.

Ne 5. 11.: 8.02; 11.55; 18.02; 20.00 Z pokladů duše 8.05 Rozhlasové městečko 8.35 Na koberečku 8.50 Starobělské Lurdy, Ztracený kostel (d) 9.05 Přání 9.20 Kříž a půlměsíc (d) 9.50 Pro Vita Mundi - Setkání s hostem 10.30 Mše svatá z kostela sv. Václava 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Quasimodo - hrbáč z Notre Dame (f) 20.05 Octava dies 20.35 Noemova pošta 22.05 Čtème z křesť. periodik 22.15 Mezi nebem a zemí 22.55 Misijní magazín.

Změna programu vyhrazena.

Vysvětlivky:

d = dokument, k = koncert, f = film

Upozornění na podvodníky! Ve středu města Brna chodí skupinka lidí, kteří vybírají na postižené děti pro Českou katolickou charitu. Pohybují se v ulicích Česká a Šilingrovo náměstí.

DCHB - Oblastní charita Brno prohlašuje, že v této době neprobíhá žádná sbírka, která by měla spojitost se střediskem Oblastní charity Brno.

Michaela Cyprová, DCHB - Oblastní charita Brno

CENAP - Centrum naděje a pomoci pořádá kurz pro dívky ve věku 13-18 let s názvem „BYT SAMA SEBOU“. Témata jednotlivých setkání jsou osobnost, komunikace, společenská etiketa, image, partnerské vztahy, lidská sexualita, závislosti, kosmetika, kadeřnictví a zdravá výživa. Setkání jsou zaměřena na podpoření sebedůvěry a zdůraznění jedinečnosti každé dívky. Kurz začíná v pondělí 6. 11. 2006, ve středu 8. 11., nebo ve čtvrtek 9. 11., vždy od 16.00 do 17.30 v klubovně CENAP.

Blíže informace a přihlášky na adresu: Centrum naděje a pomoci, Vodní 13, 602 00 Brno nebo tel.: 543 331 470-2, 543 254 891, e-mail: cenap@cenap, internet: www.cenap.cz.

OREL jednota Slavkov - Plán přednášek a akcí do konce roku 2006 v orlovně ve Slavkově (areál fary)

Termin	Název přednášky/akce	Přednášející
10. 11. v 19.00	II. vatikánský koncil a jeho odkaz	ThLic. Jan Larisch (Ostrava)
24. 11. v 19.00	Stát IZRAEL - minulost, přítomnost, budoucnost	Ing. Vít Bittner (Slavkov)
Adventní neděle	Adventní poetické rozjímání	Mons. Josef Veselý (Opava)
17.12. v 15.00	Vernisáž k zahájení výstavy dětských betlémů - II. ročník	

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory ve spolupráci s Centrem pro rodinu zve vedoucí, animátory a spolupracovníky seniorských společenství českých a moravských diecézí na **Setkání animátorů seniorských společenství v ČR** ve dnech 20.-21. 11. 2006 v Hradci Králové (Nové Adalbertinum - Malý sál).

Z programu: 20. 11. ● 8.30-9.30 - příjezd a evidence účastníků ● 9.30-10.45 - 1. přednáška P. Mgr. Jakuba Meda, OPraem. na téma „Pastorace seniorů“ ● 11.00-11.45 - 2. přednáška paní Marie Retíkové na téma „Senioři a zdravotní služba“ ● 13.00-14.15 - 3. přednáška PhDr. Josefa Zemana, CSc. na téma „Senior v rodině“ ● 14.30-15.15 - 4. přednáška Mons. Josefa Suchára „Senioři a diakonická služba“ ● 17.00- 17.30 - adorace ● 18.30-20.00 - společné sdílení.

21. 11. ● 9.00 - mše sv. ● 10.00-10.45 - 5. přednáška P. ICLic. Karla Moravce na téma „Senioři a farnost“ ● 11.00-11.45 - 6. přednáška Mons. ThLic. Dominika Duky OP na téma „Senioři a diecéze“ ● 12.00 - zakončení společným obědem.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328, e-mail: dcs@diecezhk.cz, internet: http://seniori.diecezhk.cz

Lipový kříž - Společnost pro kulturní identitu zve na **přednášku Pavla Kábrta Některé omyly současné moderní společnosti**, která se bude konat v **úterý 7. listopadu 2006** v 18 hodin v sále 318, 3. patro, Český Svaz vědecko-technických Společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

BRNĚNSKÉ ANGELIKUM - První sdružení přátel bl. Hyacinta M. Cormiera OP v Brně zve na **SETKÁNÍ MEZI UMĚNÍM**, které trvá až **do 5. listopadu 2006**. Se svými díly se představují Jana Ondrušová-Wünchová, Emilie Hostašová, Veronika K. Planerová, Štefan L. Albert, Michaela Štěrbová, Vladimír Svoboda, Pavel A. Kryl, Jiří Zacha, Ivan Kříž, Eva Ulřichová, Eva Mužiková.

Setkání se koná v sále při kostele sv. Michala, Brno, Dominikánská (naproti Velkému špalíčku). Pondělí až sobota od 17.00 do 20.00 hod. Neděle 9.00-12.00 a 17.00-20.00 hod. Internet: www.cormier.cz.

Liturgická čtení

Neděle 29. 10. - 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 31,7-9
 Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
 Odp.: 3 (Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.)
 2. čt.: Žid 5,1-6
 Ev.: Mk 10,46-52
 Slovo na den: *Tou cestou za ním.*

Středa 1. 11. - slavnost Všechny svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14
 Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
 Odp.: srv. 6 (To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)
 2. čt.: 1 Jan 3,1-3
 Ev.: Mt 5,1-12a
 Slovo na den: *Vystoupil na horu.*

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
 Ž 84(83),3.4.5+10.11
 Odp.: 2 (Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupí!)
 2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
 Ev.: Mt 16,13-19
 Slovo na den: *A za koho mě pokládáte vy?*

Čtvrtek 2. 11. - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46
 Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18
 Odp.: Ž 37(36),39a (Spravedlivým přichází spása od Hospodina.)
 2. čt.: Řim 5,5-11
 Ev.: Mt 5,1-12a
 Slovo na den: *Máte v nebi velkou odměnu.*

Pondělí 30. 10. - ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
 1. čt.: Ef 4,32-5,8
 Ž 1,1-2.3.4+6
 Odp.: srov. Ef 5,1 (Napodobujte Boha jako jeho milované děti.)
 Ev.: Lk 13,10-17
 Slovo na den: *Posedlá se nemohla napřímít.*

Pátek 3. 11. - nez. pam. sv. Martina de Porres

1. čt.: Flp 1,1-11
 Ž 111(110),1-2.3-4.5-6
 Odp.: 2a (Velkí jsou Hospodinova díla. Nebo: Aleluja.)
 Ev.: Lk 14,1-6
 Slovo na den: *Nějaký vodnatelný člověk.*

Úterý 31. 10. - nez. pam. sv. Wolfganga

1. čt.: Ef 5,21-33
 Ž 128(127),1-2.3.4-5
 Odp.: 1a (Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.)
 Ev.: Lk 13,18-21
 Slovo na den: *Keř.*

Sobota 4. 11. - památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Flp 1,18b-26
 Ž 42(41),2.3.5bcd
 Odp.: 3a (Má duše žíznil po živém Bohu.)
 Ev.: Lk 14,1.7-11
 Slovo na den: *Na poslední místo.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 10.	PO 30. 10.	ÚT 31. 10.	ST 1. 11.	ČT 2. 11.	PÁ 3. 11.	SO 4. 11.
Antifona	919	934	949	1573	1785	996	1722
Žalm	784	783	783	783	786	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	1573	1582	997	1723
Antifony	920	935	950	1574	1786	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	1786	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1574	1789	1001	1724
Antifona k Zach. kantiku	723	939	1569	1575	1789	1584	1724
Prosby	924	939	953	1575	1790	1002	1724
Záv. modlitba	723	939	1569	1575	1582	1584	1585
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	1264	1792	1003	1018
Antifony	925	940	955	1576	1792	1004	1019
Žalmy	926	940	955	1265	1792	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1576	1795	1006	1021
Záv. modlitba	723	943	957	1575	1582	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	1577	1577	1583	1024
Antifony	916	929	945	1570	1578	1796	1025
Žalmy	916	930	945	1570	1578	1797	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1572	1580	1798	1027
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	1572	1580	1799	1584 723
Prosby	918	933	948	1572	1580	1799	1028
Záv. modlitba	723	723	948	1575	1575	1582	1584 724
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1242	1260 1238

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2006 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:
4. listopadu, 11. listopadu, 2. prosince, 9. prosince, 16. prosince.

NOVINKA

STRUČNÁ UČEBNICE SYMPTOTERMÁLNÍ METODY PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ

Jozef a Simona Predáčovi

(Překlad David a Michaela Prentisovi)

Učebnice nabízí stručné shrnutí symptotermální metody přirozeného plánování rodičovství. Může posloužit pro samostatné studium a poskytuje dostatek základních informací k poznání a pochopení lidské plodnosti. Získané poznatky mohou být využity při snaze o početí dítěte, a pokud je třeba předcházet těhotenství, má metoda stejnou efektivnost jako neefektivnější komerční antikoncepce; přitom nemá negativní dopad na zdraví. Nedílnou součástí učebnice je Cvičná příručka, která se prodává pouze jako příloha učebnice. Je určena pro cvičení hodnocení záznamů podle pravidel Ligy pár páru.

*Matice cyrilometodějská s. r. o.,
brož., zúž. B5, učebnice - 126 stran,
cvičná příručka - 48 stran,
komplet 175 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NOVĚNA K BL. MARIÍ TEREZE SCRILLI ZA BOŽÍ MILOST PŘI VÝCHOVĚ

P. Gorazd Cetkovský, O.Carm.

Soubor krátkých meditací a modliteb.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 40 stran, 39 Kč

JAN PAVEL II., MLADÍ LIDÉ A SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE (Rozhovory s Mons. Renatem Bocardem)

V rozhovoru s dvěma francouzskými novináři se představuje Mons. Bocardo, který stál mnoho let po boku Jana Pavla II., byl organizátorem Světových dnů mládeže a později i zahraničních cest Svatého otce. Skrze jeho svědectví prozařuje vřelý vztah Jana Pavla II. k mladým lidem, kterým dokázal „nakazit“ mnohé lidi v církvi. Kniha přibližuje vznik a vývoj Světových dnů mládeže a zabývá se i jejich budoucností. Nechybí ani reflexe vztahu Benedikta XVI. k mládeži a odpovědi na otázky, které se v souvislostech s církví, mládeží a velkými setkáními objevují. Rozhovory doprovází svědectví mladých lidí, pro které Světové dny mládeže znamenaly důležitý mezník v životě.

Paulínky, brož., zúž. A5, 152 stran, 145 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.